

AMY'NİN BAKIŞI

Yazan : David Hare

AMY'NİN BAKIŞI

Yazan : David Hare

Nicole için

Her zaman

KARAKTERLER :

Dominic Tyghe

Amy Thomas

Evelyn Thomas

Esme Allen

Frank Oddie

Toby Cole

YER :

Pangbourne yakınlarında ve Londra'da bir yer.

ZAMAN :

AMY'NİN BAKIŞI ilk olarak ROYAL NATIONAL THEATRE'ın LYTTTELTON

sahnesinde 13 Haziran 1997 tarihinde aşağıda belirtilen cast tarafından
oynanmıştır.

DOMINIC TYGHE

Eoin McCarthy

AMY THOMAS

Samantha Bond

EVELYN THOMAS

Joyce Redmann

ESME ALLEN

Judi Dench

FRANK ODDIE

Ronald Pickup

TOBY COLE

Christopher Staines

SAHNEYE KOYAN :

Richard Eyre

SAHNE DİZAYNI :

Bob Crowley

IŞIK :

Mark Henderson

MÜZİK :

Richard Hartley

" Eğer şimdi yaşayamayacaksak , peki , ne zaman
yaşayacağız ?

SENECA

AMY'NİN BAKIŞI

Yazan : David Hare

Çeviren : Neşlihan Ekmekçiöğlu

PERDE I

Pangbourne'dan pek uzakta olmayan, kırsal Berkshire'daki bir evin oturma odası. Yıl 1979. Bir yanda, bitkilerle dolu yazlık ev tarzında geniş bir veranda. Arka tarafta, hole ve merdivenlere doğru uzanan bir kapı. Odanın içinde 1920'ler ve 1930'ların modern sanat akımının izlerini taşıyan sıradışı bir zevkin havası yansımaktadır. Hoş, çekici bir biçimde hafifçe solmuş olan Fransız döşemelik kumaşlarıyla kaplı koltuk ve kanapeleriyle odanın rahat bir atmosferi vardır. Yıllar boyunca odaya yeni hiç bir şey alınmamıştır. En büyük koltuğun hemen yakınında rasgele atılmış nakışlı bir örtü. Bir zamanlar burası, ünlü bir sanatçı olan Bernard Thomas'ın yuvası olmuştur, ve odanın her köşesinde onun eserlerinin varlığı sezilmektedir, daha ziyade biraz Cézanne'ı andıran ve daha evcimen bir havadadır. Etrafa dağıtılmış küçük heykeller. Duvarlardan birinin üzerinde sanatçının kendi dizaynı olan bazı tabakla

tam ortasında bazı gazete kağıtlarının üzerine ters çevirip yerleştirdiği ,oldukça eski bir bisikletin ön lastiğini tamir etmeye uğraşıyordu. Bir yanında içi su dolu kocaman bir mutfak tası vardır.Uzun boylu ve ince görünümlü olan Dominic henüz yirmi iki yaşındadır,uzun siyah saçları vardır, ve tıpkı bir öğrenci gibi özensiz giyinmiştir. Biraz daha uzakta ,ayrı bir yerde, ondan bir yaş büyük olan Amy Thomas büyük masada oturmaktadır.Amy'nin önünde kocaman bir yığın oluşturmuş olan manüskripler (el yazmaları) durmaktadır, Amy bunların üzerine küçük notlarla titiz bir dikkatle manüskripler üzerinde çalışmaktadır. Koyu renk saçlı olan Amy blucin ve bir tişört giymiştir.O da Dominic gibi incektir, açıkça görülen sakin ve kararlı bir havası vardır.

Oyun başladığında onlar zaten konuşmaktadırlar.Sanki bir eylem dizisinin tam ortasında yakalanmış gibidirler.

*Oyun yavaş
Haberinde bir
şey var mı?*

DOMINIC : Sanırım bu bir sonraki.

MY : Sana yardım etmemi ister misin ?

DOMINIC : Hatırlayabiliyor musun ?

MY : Suyla ne yapacaksın ? Ona ihtiyacın olduğunu kesin biliyordum.

DOMINIC : Senin buna ihtiyacın olduğunu biliyorum. Fakat neden böyle olduğunu gerçekten bildiğimi sanmıyorum.

Amu onun şaşkına dönmüş görüntüsüne sevgiyle bakar ve gülümser.Evelyn

EVELYN : Her gece bekliyorum.
AMY : Saat kaçta varıyor buraya ?
DOMINIC : Talk pudrası, zamk, küçük lastik parçası.
EVELYN : Değişiyor.
DOMINIC : Fakat hangi sırada ?
AMY : Pub kapanmış bile.

Evelyn elindeki kitapları, Amy'den daha uzak bir noktaya masanın üzerine bırakır ve onlara doğru dikkatle bakmaya başlar.

EVELYN : Tanrıya şükür baban bunu hiç bir zaman bulmadı. Esme RADA'da, kolunu beline dolamış genç bir adamla.
AMY : Bunu tamir etmeyi başarsan bile, bira içmek için oldukça geç oldu.

EVELYN : Taksiyle geliyor.
AMY : Nasıl ? İstasyondan mı ?
EVELYN : Oh, hayır ! Londra'dan.
AMY : Aman Tanrım !
DOMINIC : Artık bira değil. Meydan okuma.

- LYN : Annene geleceğini söyledin, değil mi ?
- : Bir mesaj bıraktım. Tiyatro'daki bir hanıma. Ses tonu biraz cin içmiş gibi tınlıyordu. Günde üç parti.
- LYN : Evet. Annenin giydiricisi o. Tweed etekler. Alvar Lidell tarzı bir ses rengi.
- : Tamam o.
- LYN : Arkadaşımdan bahsettin mi ona ?
- : İsimle belirtmedim. Fakat iki kişi olduğumuzu söyledim.
- LYN : Seni görmekten çok mutlu olacak. Hiç kimseyi görmüyor. Tabii, görüyormuş gibi yapıyor. Sanırım bir tek komşularıyla görüşüyor. Fakat onları zaten saymıyorum.
- : Ben de hesaba katmazdım.
- LYN : Atlar ve kalça ameliyatlari, aksi takdirde zamanını boşa harcıyorsun demektir. (Bir başka sayfayı çevirir.) İşte burada da aynı şekilde pasaklı paçoz.
- Amy Dominic'in ne durumda olduğunu görmek için ona doğru yaklaşır.
- : Bu lastik yapıştırıcı, işte şuraya gidecek..... hayır, ilk önce sıvının içine gitmesi gerek.
- INIC : Garajda çok uzun süre kalmış olduğunu düşünmüyor musun ?

Dominic durumun ümitsiz olduğunu görerek güler.

MINIC : Evet, pekâlâ, birisi açıklayıcı bilgileri içeren rehberi kaybetmiş.

ELYN : Elindeki doğru olduğuna emin misin? Ben John Bull bisikletlerinin tamir takımıyla şu küçük matbaa takımının arasındaki farkı asla bilemedim.

Y : Ah evet, doğru.....

Dominic metal tenekeyi yukarı kaldırır.

MINIC : Union Jack yeleklerinde bir adam vardır....

Y :matbaa takımı !

ELYN : Bu kesin değil.

Y : Parmaklarımın uçlarını parlak mavi mürekkebe batırmakla harcaşıp durduğum o zamanlar hani o küçük lastik karıncalarla.

ELYN : Ah evet. Senin şu gazeten.

Amy masaya geri döner, yaşlı kadıncağız için sesini yükseltir.

Y : Hatırlıyor musun ? Yıllarca yaptım onu. Unutmuş olamazsın. Nasıl unutabilirsin ki ? Kesinlikle. Adı Amy'nin Bakışı'ydı.

MINIC : Pekâlâ, şimdi de yapabiliriz bunu.

Evelyn albüme geri dönmüştür.

ELYN : Esme deniz kıyısında gülümsüyor.Üstünde de şu talihsiz kolsuz bluz.

MINIC : (koklayarak) İnsanların bu şeyleri yükselmek için mi kullandıklarını sanıyorsun ?(Lâstik şeridi yapıştırmak için masaya doğru gider.)

Y : Dominic tüm aile zevklerinden yoksun büyüdü.Onu rahibeler yetiştirmiş.

MINIC : Şey, tam olarak öyle değil.

ELYN : Ne söylüyor o ? (Amy'i kastederek)

MINIC : Ben yetim büyüdüm.

ELYN : Üzüldüm.

MINIC : Gerçekten hiç gerek yok.

Evelyn sanki Dominic orada değilmiş gibi konuşur.

ELYN : Anne babasının kimler olduğunu biliyor mu ?

Y : Hayır.

MINIC : Her zaman onların ne kadar korkunç olabileceklerini düşündüm.
Her zaman onları ilgilendiren her şeyi düşünüyordum.

Yaşam konusunda beni hesaba kattıklarını hiç sanmıyorum.

ELYN : Öyle mi dersin ?

MINIC : Hayır. Hayır, sadece zannetmiyorum. Ben kim oluyorsam oyum sadece.
(Bir an kaşlarını çatarak masaya bakar.) Onların fakir olduklarını biliyorum. Zannedersem evli de değillerdi. Bir zamanlar , bir kere birinin annemin öldüğünü söylediğini sanıyorum. Beni doğururken öldüğünü demek istiyorum. Fakat sorgulamadan nasıl bilebilirim ?

ELYN : Senin genç erkek arkadaşının bunu söylemesi ne kadar garip !

Amy, Evelyn'in gösterdiği tepkiden rahatsız olmuştur.

Y : Öyle mi ? Ben anlıyorum.

ELYN : Sen mi ?

Y : Tabii ki. Ailesi onu istememiş. Onu bırakıp gitmeleri bir bakıma onların bunu söyleme biçimleri. Diyorlardı ki, biz üzgünüz, fakat gerçekten senden kurtulmak istiyoruz.....

ELYN : Daha ziyade üstesinden gelmeyi başaramamışlar.

Y : Pek de değil. Hayır. Buna inanmıyorum.

ELYN : Sen mi inanmıyorsun ?

Y : Bana göre bu bir tür irade sorunu. Ne kadar fakir olursan ol.

Özür dilerim. ama, eğer bir seui cılgıncasına istiyorsan, gerçekten

Evelyn ona oldukça sert bir ifadeyle bakar.

LYN : Ne kadar moral bozucu bir felsefe ! Doğru adamla birlikte olduğuna eminsin, değil mi ?

— : Kesinlikle eminim.

INIC : Bundan kaygı duyduğunu sanmıyorum.

LYN : Tabii ki duymaz. Onun yaşında normal sayılır.

Dominic bu tür bir tatsızlık yapılmasını pek ciddiye almadan bisiklete oğru gitmiştir.

— : Büyük anne , bu konuda senin görüşlerine ihtiyacımız yok

LYN : Ben bir şey söylemiyorum. Bu kitabı okuyorum.

— : İyi öyleyse umutlanabilirim.

Dominic çömelir, mavi şeridi üstüne koyar.

— : Her şey yolunda mı , Dominic ?

INIC : Neden, elbette . Her şey mükemmel. (Bisikletin tekerleğini çevirip döndürür, iş bitmiştir.)

— : Dominic bir sinema dergisinin editörlüğünü yapıyor. Onun esas ilgi alanı bu. Filmler hakkında yazıyor.

LYN : Benim zamanımda biz filmleri sadece seyrederdik.

INIC : Ah, evet, fakat her şey değişti.

ELYN : Hayır.

MINIC : Ben sinema konseptini bir bütün olarak tartışmanın kayda değer olduğunu düşünüyorum. Sinemanın ne olduğunu irdelemek. Bu son derece olağanüstü. Bu sıradışı düşünceyi atlayıp geçemem. Gerçekten bu hiç bir şey. Sonuç olarak bir hiç. Sadece ışık hüzmeleri. Ve yine de.
(Bir an ayakta durur, düşüncelerini gözden geçirir.) Bütün bu karmaşa, bu duygu. Ve bunların hepsi havada, boşlukta.

Y : Onun neler yazdığını mutlaka okumalısın. Olağanüstü teorileri var

MINIC : (alçakgönüllülük göstererek) Şey...

Y : Psikolojiyle bağlantılı. Sinemanın rüyayla ilgisi. Dominant imgele
adı altında bir sistem geliştirdi....

MINIC : Gösterenler, bazılarının dediği gibi....

Y : Ayrıca o bütün bunları uykudayken gördüğümüz kurmaca öykülere bağlıyor, Biraz ağır görüldüğünü biliyorum, fakat okunduğu zaman mükemmel bir anlam çıkıyor.

Evelyn tarafsız durur, hiç bir şeyi kaçırmaz.

ELYN : Bu derginin adı, ne demiştin ?

MINIC : Noir et Blanc.^x

Y : Dergi İngilizce fakat başlığı Fransızca.

ELYN : Pekâlâ, iyi.

→ Def
ayrık.

Tuhaf. Daha önce aklıma gelmemiştir. Sanki Amy'nin Bakışı gibi.

VELYN : Evet .

AMY : Tek fark, bu sefer bakış Dominic'e ait. (Daha mahcup olmaya vakit bulamadan, yaklaşımakta olan bir taksinin sesini işitir.)
Bu , bir araba sesi mi ?

VELYN : Geliyor mu dedin ?

AMY : Dominic , sanırım annem .

VELYN : Yemeğini fırına koymalıyım. Pub bir şeyler gönderiyor.

DOMINIC : Bisikleti kaldırayım.

EVELYN : Genellikle iğrenç oluyor.

AMY : Üstüme iyilik sağlık , annem yemeğini pub'tan mı alıyor ?

Evelyn gitmiştir bile. Dominic'in bisikleti kaldırmak üzere olduğunu gören Amy onu durdurur.

Hiç gerek yok. Kendini rahatsız hissetmemelisin. Annem korkunç derecede rahattır. Bu konuda sana söz veriyorum.

DOMINIC : Peki tamam. Huzursuz olan ben değilim .

AMY : Hayır .

Dominic onu hafifçe öper. Çocuklar gibi arkaları bize dönük, bir an beklerler. Sonra bizler Amy'nin onun elini tuttuğunu görürüz.

iyi görünmüyorsun.

AMY : Hayır, ben iyiyim.

Esme sıcacık bir tavırla kızına sarılır ve kucaklayıp öper.

Anne, seni tanıştıracığıma söz verdim. Bu benim bisikletli arkadaşım.

ESME : Daha önce hiç karşılaşmadık.

DOMINIC : Hayır.

El sıkışırlar. Küçük ,garip bir boşluk anı olur.

Dominiç.

→ Benim den.

ESME : Nasılsınız ?

DOMINIC : Teşekkür ederim. Gayet iyiyim.

Her ikisi de kendi tuhaflıklarına gülerler. Evelyn içeri geçer ve bir yer hazırlamaya başlar.

ESME : Mesajını aldım. Bu ayrıcalıktan heyecanlandım.

DOMINIC : Bırakın sadece şunu ortadan kaldırayım.

ESME : Lûtfen, onu benim için kaldırmayın. Onu orada gayet hoş buluyorum.

Neler yapıyordunuz ? Bisiklet yarışı filân mı ?

AMY : Hayır, anne, o sadece lastiği tamir ediyordu.

Dominic bisikletin lastiğini dikey çevirip duvara yaslar.

Fakat Evelyn çoktan dışarı çıkmak için yola koyulmuştur bile.

ESME : Söyle bana, ne kadar süre buradasınız ?

AMY : Oh, tabii, bu Dominic'e bağlı. Ben yayınevimden bir kaç gün iç izin kopardım.

ESME : Akşam yemeği yediniz mi ? Korkarım, evde hiç bir şey yok. Evelyn her geçen gün suni besinlerden uzak, doğal ürünlerle beslenir oldu, macrobiotik ya da onun gibi bir şey. Bitki tohumlarını yiy Onların insan yaşamını uzattığına inanıyor. Sanki yaşam yeteri kadar uzun değilmiş gibi.

DOMINIC : İşte buradayız.

ESME : Eğer açlıktan ölmeyeceksem biftek ve böbrek alayım bari.

Amy Evelyn'nın farkına vararak gülümser.

AMY : Evet, Evelyn Dominic'e şöyle bir göz attı. Hemen kusurlarını b

ESME : Olamaz! Onun aklı başında değil ki !

AMY : Aynen böyle düşünüyorum.

ESME : Pangbourne gibi bir yerde, Tanrı Aşkına. Elli yaşın altında, üstelik vida anahtarını tutabilen biri ! Onu kapının dışında bir bırak, insanlar bir çırpıda onu kapışırılar.

AMY : Bu sadece onun şu anda yaptıkları.

DOMINIC : Doğru.

ESME : Ne tür anı bunlar ?

DOMINIC : Bilinen türden. İnsanları telefonla arıyoruz ve onlara inanılma: derecede nazik davranıyoruz. Sonra ertesi gün gazetede çıkacak olan korkunç bir şey yazıyoruz. En azından genellikle yapılan muamele bu.

ESME : Ah. Ve asla her ikisini de birbiriyle karıştırmıyorsunuz demek Önce söz konusu kişiye korkunç davranmak ? Sonra da kazayla ertesi gün onun hakkında fevkâlade hoş bir şeyler yazmak gibi ...

DOMINIC : Oh, hayır, bu profesyonel açıdan çok kaba bir davranış olurdu. Fleet sokağından zorla kovulup atılırdık.

Her ikisi de şakayı paylaşırlar, fakat bu Amy'i endişelendirir.

Demek istiyorum ki , hayır, gerçekten....

AMY : Hayır, aslında...

ESME : Şaka yapıyorum.

DOMINIC : Ben de. Ben de dalga geçiyordum. Anılar sadece hayatta kalabilmem tek yolu. En azından arzuladığım şeyi yapabileceğim zamana kadar.

ESME : Hangi şeyi ?

DOMINIC : Aslında söylemesi bile gülünç. Ama, sanırım, gerçekten yapmak

Esme onları izler, onların aralarındaki şeyin ne kadar ciddi olduğunu farkına varır.

Aslında , anılar korkunç derecede ilginç.

SME : Öyle mi gerçekten ?

OMINIC:Evet, ben oldukça etkilendim.

Esme büyük koltuğa oturmak için odanın ortasına doğru yürür. Dominic kendini daha çok güvende hisseder.

İlk başlarda çok ürkmüştüm. Bir dolu ünlü kişiyle konuşuyordum. Özellikle sinema dünyasından. Telefonda konuşurduk, ben söylediklerini yazardım. Filân falân.... Fakat sonra farkına vardım ki , eğer onlar hakkında övgü dolu şeyler yazarsam, bana minnet duyacaklardı.

SME : Neden olmasın, tabii ?

OMINIC:Evet, fakat oldukça şaşırıp kaldığımı düşünüyorum.

SME : Niçin ?

OMINIC:Şey ,yani.... bunlar çok tanınan kişilerdi.Belki de şimdiden daha güvende olduklarını düşünüyorsundur. Fakat tam olarak öyle değil. Hayır, sanki onlardan çok hoşlanıyormuş gibi yazıyorsunuz ve birden onlar gerçekten hevesli oluyorlar.

SME : Pek tabii.

SME : Uh-huh. Hangisini bilinçli kullanabilirsiniz ?

OMINIC : Bir çeşit.

SME : Böylelikle kariyerinizi ilerletmeye başlayabilecektiniz, öyle mi ?

Esme her ne kadar bunu kırıcı bir tonla söylememiş olsa da her ikisinde de kendilerini savunma, sözün ortaya dökülen anlamını inkâr etme telâşı baş gösterir.

OMINIC : Şey...

MY : Dominic bunu demek istemiyor.

OMINIC : Hayır, hiç öyle değil.

MY : Dominic asla böyle bir şey yapmaz.

OMINIC : Hayır, kesinlikle değil. Fakat, diğer taraftan, eğer onların söylediklerini alırsanız - ki çoğunlukla hiç de ilginç değildir söyledikleri - üstelik siz konuyu daha zeki, daha nükteli kılarırsınız, ertesi gün ona biraz daha canlılık verirsiniz, sonra onlar sizi ararlar, bunu farkettim. Bu ürküntü veren bir cümle ama, siz böylece contact kurmaya başlarsınız.

MY : Ayrıca, bu Dominic'in yapabileceği bir şey, Dominic bunun farkına vardı.

SME : Contact kurmanın mı ?

OMINIC : Evet.

Esme biraz düşünceli durmaktadır. Amy havayı dağıtmak ister.

AMY : Oyunun hâlâ devam ettiğini farketmemiştim.

ESME : Hayır, tabii yakında bitecek. Sonra birileri ona tekrar başladılar.
Daha küçük bir tiyatrodadır.

AMY : Anlıyorum. Ve sen hâlâ içindesin, öyle mi ?

ESME : Ah , evet. En azından kısa bir süre için.

Amy bilinen şikâyetlere katılır.

ESME VE AMY : Kadınlar için hiç metin yok.

ESME : Sonunda nefis bir ölüm sahnesi buldum. Yazar korkunç bir şekilde varlığını hissettirmiyor. Ne de yönetmen. Onlar sadece prömiyere kadar kalıyorlar.

AMY : Seni harekete geçirip çekiliyorlar ve sen bildiğini okuyorsun.

ESME : Evet.

Esme ayaklarını altına toplayıp oturur ve boş gözlerle dönmekte olan Evelyn'a bakar.

Bu albümle ne halt ediyorsun ?

EVELYN : Amy'nin genç arkadaşına göstermek için bulup çıkardım. Fakat pek ilgisini çekmedi.

ESME : Hayır, tabii, haklı. Görülecek bir şey yok.

ESME : 'Oh, herkes tiyatroya gitmeli' der insanlar. Neden gitsinler tiyatroya ? Bizler zorla getirilmiş bir seyirci kitlesi istemiyoruz. Ayrıca, bizim için, orada bulunmalarının tek nedeni, sadece onlara iyi geleceği söylenmiş insanlara oynamak kadar moral bozucu hiç bir şey olamaz.

DOMINIC : Tabii.

ESME : Bırakın bu işi gerçekten seven insanlara oynayalım. Her ne kadar sayıları pek fazla sayılmazsa da, varsın öyle olsun. Fakat, size yapmanız gerektiği söylendiği için lütfen gelmeyin. Hayır, hiç bir işe yaramaz bu.

Esme düşünceli görünür, bu nedenle Amy onu tekrar neşelendirmek için harekete geçer.

AMY : Annem özellikle komedilerde çok parlaktır.

ESME : Genellikle rafine olanlarda iyiyimdir. Özellikle derinlerde ilginç şeyler gelişirken... Katmanlar. Derinlemesine katmanları oynarım.

AMY : Muhteşem oynar.

ESME : Teşekkür ederim. Benim Shakespeare'deki kadın kahramanlarım pek dikkat çekmişlerdir. Homoseksüel bir Orlando'yla ne acılar çekmiştim. Amy hatırlar. Bir erkek çocuk gibi giyindiğimde her şey iyiydi.

AMY : Fakat sonra Beğendiğiniz Gibi'deki şu parça vardı.... Biliyor

oyunu. Er geç tiyatro seçkin havasını kaybedecek. Giyinmek, bir başkası olduğunu farzetmek, o role bürünmek. Sonra başka birinin söylemeni istediği sözleri söylemek. Bir süre sonra düşünmeye başlıyorsun, Ben neredeyim ? Bütün bu olan biten içinde ben nereye aitim ?

Amy bilinçli bir şekilde konuşmayı sürdürmeyi başarır.

MY : Diğerleri nasıllar ? Hani bir aktör vardı o nasıl ? Şu yaşlı adamı oynayan.

SME : Oh, onu değiştirdiler. Şimdi Perry Potter oynuyor o rolü. Perry'i tanıyorsun. Boynunda eşarp kullanır hep. Ve bir tür "pain bagnat": ev çöreği, kel kafasını örtmek için.

MY : "Pain bagnat" mı ?

SME : Şu şeyleri bilirsin. Aynen öyle.

Esme elini helezonlaştırarak başının etrafında döndürür.

MY : Neden bahsediyorsun, Tanrı Aşkına ? "Pain bagnat" , bir tür sandwich'tir.

SME : Neden

MY : Zeytinli ve tonbalıklı, Anne, çöreğin içinde gelir.

SME : Tabii biliyorum bunu. Bunu biliyorum!

sadece kalın olan türünden.

Evelyn elinde tuz biber ve yarısı içilmiş bir şişe şarapla geri döner.

SME : Ben okulâ düzensiz aralıklarla devam ettim.Evelyn'a sor. O günler de okullar hiç bir şey öğretmiyordu.Kaba diye düşünülürdü.

EVELYN : Okullar öğretirdi.Ama sen işitmemeyi kendin seçtin.

Dominic kibarca ilgilenir.

DOMINIC : Aynı zamanda televizyonda da mı iş yapıyorsunuz ?

SME : Oh, televizyon, aslında!

AMY : Ondan nefret eder.

SME : Nefret ederim.

AMY : Hâttâ hiç seyretmez bile.

SME : Siz bağırsaklarınızı deşerken insanlar başka şeyler yaparlar.Siz orada çalışıyor,çabalıyorsunuzdur. Onlar ne yapıyorlardır, peki ? Yemek. Ya da sohbet. Bütünüyle muhteşem! On milyon yuvada farkına bile varılmazsınız.

Hepsi gülümser. Esme şimdi daha rahatlamış görünür.

DOMINIC : Her zaman dönüşünüz akşamı mı bulur ?

ESME : Amy küçükken,onu bırakıp gitmekten nefret ederdim. Öyle tatlı, şirin bir kızdı ki. Bu evi her zaman arkadaşlarıyla doldururdu.

en azından akşamları eve dönebilirsem...Pekâlâ, sadece bu duygu-
yu seviyorum. Bu eve şöyle bir bakıyorum ve bir şeyler gerçekmiş
gibi duruyor.

Etrafa bir an bakar. Evelyn hâlâ oyalanmaktadır.

Yemek yemek istemiyorum, Evelyn.

AMY : Büyük anne, yatmış olmalıydın.

EVELYN : Niçin ? Öldüğüm zaman zaten yatıp uyuyacağım.

ESME : Televizyon mu ? Hayır, asla yapmak istemem.Londra'da o efsanevi
Batı Yakası kaldığı sürece...

Sigarasını bastırıp söndürür. Evelyn yeniden dışarı çıkar.

Ya sen ?

AMY : Oh, ben iyiyim.Gerçekten. Sadece ziyaret etmeyi istemiştik.Bir
de tabii ki senin Dominic'le tanışman aynı zamanda.

Dominic ince bir anlayışla yanıtlar.

DOMINIC : Hadi, izin verin şu bisikleti garaja götürüp bırakayım.

AMY : Tamam, teşekkürler.

DOMINIC : Şimdi dönerim.

Dışarı çıkar. İki kadın yalnız kalmışlardır.

AMY : : Ciddi bir şey değil. Sana söz veriyorum, hiç de öyle ciddi bir şey değil. Biraz borç para almak istiyorum.

ESME : Ah, Tanrıya şükür. Para , hepsi bu . (Gerçekten rahatlamış görünür.) Tabii ki. Ne kadara ihtiyacın var ?

AMY : Beş bin isteyecektim.

ESME : Pardon ?

AMY : Bu harika olur.

ESME : Bir daha söyle bakayım. (Birden Amy'e dikkatle bakar.) Tanrı Aşkına, niçin beş bin istiyorsun ? Dünyanın hiç bir yerinde tutarı beş bin olan bir şey yoktur.

AMY : Eğer senin için bir mahzuru yoksa, söylemek istemiyorum.

ESME : Bu durumda ciddi olmadığına sevindim. Ne ciddi olabilirdi ki ?
On bin mi ?

AMY : Sana söyleyeceğim. Sana bir gün mutlaka söyleyeceğime dair söz veriyorum: Fakat sen her zaman derdin ki : eğer bir şeye ihtiyac olursa, hiç tereddüt etmeden bana gel!

ESME : Neden, tabii ki .

AMY : Asla bir gerilim hattı kurmuyoruz. Anne , işte buradayım.

Esme bir çeşit meydan okuma ifadesinin farkına varır ve dikkatini yoğunlaştırır.

SME : Yani demek istiyorsun ki : Beş bin sterling ? Hepsini bir seferde mi ? Yani parça parça, taksit değil, öyle mi ? Bir gün bu parayı geri verecek misin ?

Amy bu şakalara kibarca gülümser. Esme çek defterini açmıştır bile.

MY : Her zaman derdin ki , eğer ... eğer bir şey olursa , sen hiç bir şey sormayacaktın, sadece istediğimi verecektin.

SME : Oh, evet. (Bir saniye durur.) Fakat önce bu şeyin ne olduğunu bir söyle.

MY : Anne...

SME : Hayır, gerçekten şaka yapıyorum. Sana güveniyorum. Güvendiğimi biliyorsun. Hiç bir şey sormuyorum. Tek bir şey bile. Eğer sorsaydım, bana söyleyeceğini biliyorum, fakat sormayacağım. (yazmaya başlar. Amy sadece seyreder.) Bu hangi hesap ? Hiç bir fikrim yok. Bernard'ın mülkünden biraz para var... Yani, oldukça. Gülünç olan şu, tiyatrodan hiç bir şey kazanmıyorum. Aksine kaybediyorum. Londra'dan taksiyle dönmeye başladığımdan beri hiç bir şeyim kalmadı. (Başını kaldırıp Amy'e bakar.) Bugün ayın kaçı ?

MY : 25 Haziran 1979.

SME : Onu biliyorum tabii. Lütfen, bir rüyada mı yaşıyorum sanıyorsun '

Trappist.^x Daha başka bir şey söylemeyeceğim. (Kapıları açıp dışarı seslenmeye başlar.) Pekâlâ, Dominic, her şey yolunda mı? Garajda kayboldun, galiba ? Evelyn, ne oldu ? Neler olup bitiyö ? Her nasılsa şu ev böreğini yiyeceğim galiba. Duygusal olarak tükendim. Kızımlla yalnız iki dakika geçirdim ve bir dolu kalori kaybettim.

Hem Dominic hem de Evelyn tekrar görünürler, Evelyn pub'tan gönderilen bumburuşuk olmuş akşam yemeğiyle birlikte görünür.

Ah, Dominic, doğru, işte buradasınız.

DOMINIC : Buradayım.

ISME : Birazdan yatıyor musunuz, her ikiniz de ?

DOMINIC : Birazdan.

Amy çeki eşyalarının arasına doğru kaydırıp saklar ve Dominic'in ne yaptığını görmek için bakar.

Önce bir şeyler yazmalıyım.

EVELYN : (Tabağı koyarak) İşte burada.

ISME : Tanrım, ne yaptın ona ? Vejeteryanın intikamı. Onu ısıtma tarzın. Her geçen gün daha az çekici, taa ki ben vazgeçinceye kadar.

EVELYN : Bu saf tavuk parçası.

MY : Seninle geleyim mi ?

DOMINIC: Aldırmazsın, değil mi ? Bana sadece bir on dakika ver. Tanrı Aşkına, sadece on dakikaya ihtiyacım var, tamam mı ? Bu makul değil mi ?

Onu eliyle tersler. Birden aralarındaki atmosfer gerilir.

MY : Hayır, tabii ki değil. Problem yok.

Dominic durur, o anki kızgınlığını atmaya çalışır.

DOMINIC: Seni daha sonra görürüm. İyi geceler, Esme.

ESME : İyi geceler.

Dominic dışarı çıkar. Esme'nin yemeği önünde durmaktadır, fakat başlamak için hiç bir çaba sarfetmez.

Pekâlâ, işte burada. Olğanüstü. Kendine son derece yakışıklı genç bir erkek bulmuşsun.

MY : Neden ? Bu seni şaşırtıyor mu ?

ESME : Zerre kadar şaşırtmıyor. Hayır, zerre kadar şaşırtmıyor. Seninle sonuca ulaşan erkek şanslı sayılır.

Bu sözlerin tonu hafif ve dostçadır fakat Amy rahatsız olur.

Elbette, Tiyatro hep böyle insanlarla dolu. Hâlâ kim olduklarını

AMY : Öyle mi yaptım ?

ESME : Sanırım, öyle.

AMY : Tam tersini söyleyecektim. Sana bir tek kelime bile söylememeni rica etmedim mi ?

ESME : Amy, lûtfen, ben dünyaya daha dün gelmedim. Bir kız evlât annesine gelip " Bana hiç bir şey sorma, yalvarıyorum, hiç bir şey sorma " dediği zaman , sadece şunu demek istemiyor mudur ?
" Çabuk, Anne , yardım ! Konuşmazsam çılgına döneceğim."

Amy bunlara gülmekten kendini alamaz.

AMY : Bunu bilinçsizce mi yaptığımı söylemek istiyorsun ?

ESME : Bilinçsizce mi ? Aksine. " Bana beş bin pound ver!" Benim dikkatimi çekmenin bir yolu olarak, sanki biraz dayak istiyor gibi. Peki , öyle değil mi ?

AMY : Evet. Bilmiyorum. Oh belki de . Kafam karmakarışık . (Gülümse rahatlar ve kendini bırakır.)

ESME : Herşeyden önce esas yetenek budur. Benim mesleğim bu. Ya bunu dosdoğru kabul edersin ya da vazgeçersin. Bir şeyler söylersin fakat esasında başka şey düşünürsün. Eğer bunu yapamıyorsan , o zaman senin gerçekten bu işi yapmaman gerekir.

MY : Zaten pek iyi değildi.

SME : Bana onun gülünebilir olduğunu söylüyorlar. Bir abajur gibi giyinmiş, yüzünün tam ortasında kocaman yapış yapış bir ruj lekesiyle göze çarpan bir şekilde sahneye çıkardı.

MY : Haklılar...

SME : Göz bebeklerini geri zekâlı , küçük bir köpek yavrusu gibi yuvarladığını söylerler ve her zaman seyirciye doğru öne dönerek oynadığını. (Sanki kızmış gibi başını sallar!)

AMY : Çok iyi eleştiriler aldı.

ESME : Deirdre mi ? Hemen hemen bütün eleştirilerde alaşağı olur yerin dibine geçerdi. Sen onu görmüştün. Korkaktır. Her zaman memnun etmeye çabalar.

AMY : Bu o kadar kötü bir şey mi ?

ESME : Tabii ki değil. Fakat hiç kimse ona bu işin esas özünü bütünü açıklamamış.

AMY : Neyi ?

ESME : Hayret. tabii ki, çaba sarfettiğini hissettirmeden memnun etm

AMY : Oh, anlıyorum.

ESME : İnsanın yapmakta olduğu bu çaba. Tabii hepimiz biliyoruz ki çaba başarı getirmez. Fakat ideal olansa şu : Onu sanki hiç

- AMY : Bana sormaya can attığın binlerce soru var ...
- ESME : Başının dertte olduğunu görebiliyorum. Bir kaç saniye içinde niçin böyle olduğunu bana söyleyeceğini ümit ediyorum.
- AMY : Başım dertte değil. Buna kesinlikle dert demezdim.
- ESME : Basımevinde işler nasıl gidiyor?
- AMY : Muhteşem. Beni terfi ettirmek istiyorlar.
- ESME : Sevindim.
- AMY : Fakat bir şey var ki başka bir şeye bağlı.

Amy birden susar. Esme gayet sakin bir sesle konuşur.

- ESME : Bir çocuk mu bekliyorsun ?
- AMY : Nereden bildin ? Gerçekten o kadar aşikâr mı ?
- ESME : Hayır belli değil.
- AMY : Sen ne zaman anladın ?
- ESME : Seni ilk gördüğüm an, tabii ki.

Esme yenmemiş yemeğini kenara koyar. Ayağa kalkar ve Amy'i kollarının arasına alır. Amy gözyaşlarının arasından zorlukla konuşur.

- AMY : Oh, Tanrım, ağlayacağım....
- ESME : Ağla bakalım. (Amy'le birlikte o da hıçkırıklara boğulur.)
- Ağla lütfen, ağlayabildiğin kadar ağla...

bilmiyorum. Benim aklımı kaçırdığımı düşüneceksin. (Sesini yükselterek daha çılgınlaşır.) Dominic'e söylemedim. Bu çılgınca görünüyor fakat olacağını sanmıyorum.

Esme tepki vermeden önce Evelyn yeniden belirir. Her zamanki tavrıyla içeri yürür.

- VELYN : Akşam yemeğini yememişsin.
- SME : Hayır. Neden yatmaya gitmiyorsun ?
- VELYN : Nesi var ? Niçin ağlıyor ?
- SME : Saman nezlesi .
- VELYN : Onu yeniden ısıtmamı ister misin ?
- SME : Hayır, teşekkür ederim.

Evelyn tabağı toplamaya koyulur. Esme sesini Evelyn için yükseltir.

- SME : Daha fazla yiyebileceğimi sanmıyorum.
- VELYN : Biliyorsun, hiç bir şey yemiyor.
- Y : Oh, sahi mi ?
- VELYN : Buraya geliyor, ona bakıyor, sonra da tabağı bir kenara itiyor.

Esme onu dışarı çıkarmak için harekete geçer, odanın ortasına gelir.

- ME : Evelyn, gitmelisin, şimdi yatağına dönmelisin.

ELYN : Eğer o eleştirmenle evlenmeyecekse, o zaman gidip rahat rahat uyuyabilirim sanırım.

Evelyn dışarı çıkar, söylemiş olduklarından memnundur. Esme ve Amy durumun saçmalığına bakıp gülüşürler.

ME : Oh, Amy.

Y : Hayret, gerçekten ! Hiç değişmiyor.

ME : Asla.

Y : Gerçekten iyi görünüyor.

ME : Oh, kesin. O benden daha çok yaşayacak. Dert etmiyorum. Bunu yıllardır biliyordum. (Gider ve sigaralarını alır.) Bir evlilik gibi oldu , herhangi bir evlilik. Eğer Bernard'la karşılaştığımda, bana deselerdi ki, Bernard'la yaşayacağımdan daha uzun bir on yıl annesiyle yaşayacaksın.... bu kadar kararlılıkla atlar mıydım emin değilim. (Sigarasını yakar.) Fakat işler neye dönüşecek hiç bir zaman bilemezsin.

MY : Hayır.

Esme ona bir an bakar.

SME : Pekâlâ, problem nedir ? Dominic babası değil mi ?

MY : Oh, evet. Bunun kesin olduğunu söyleyebiliriz.

... şimdi bunu Dominic'e

Amy eğlenmeye başlar, Esme devam eder.

Demek istiyorum ki adamın tam bir kalın kafa olduğunu görüyorum

Ona sadece şöyle bir bakmak yeter. Fakat öyle de olsa , sen sanki bu dünyadan uzakta gibisin, başka bir âlemde gibisin!

AMY : Söylemek istediğimin bu olmadığını çok iyi biliyorsun.

ESME : Biliyor muyum ?

Amy şimdi açıklamak için bir yol bulur.

AMY : Doğru. O bir entellektüel. Fakat bazı yönlerden benden çok daha genç. Bir bakıma, biraz çocuk gibi. İyi bir açıdan.

Çocuksu, doğru sözcük bu mu ?

ESME : Çocuksu iyidir. Çocuk gibi daha az iyi.

AMY : Evet. Bu durumda, birincisi.

Esme sadece izliyordur, yorum yapmaz.

Fakat aynı zamanda esas olan..... O aşırı derecede yakışıklı.

ESME : Ah.

AMY : Bu öyle bir şey ki yani , bir takım şeyleri farklılaştırıyor, ben böyle hissediyorum.

ESME : Evet, görebiliyorum. Şu küçük-oğlan tavırları....

AMY : Örneğin, uyaınevinin düzenlediği bir partide tanıştık.Dominic

sarılmıştı, sanki dünyada hiç bir şey umurunda değilmiş gibi.
(Bir an durur.) Bu nedenle, evet, kabul ediyorum, o bana
doğru gelince oldukça şaşırmıştım. Benimle konuşmaya başla-
dığı zaman ..

SME : Kız ne yaptı peki ?

MY : Yeniyetme yazar mı ? Doğru, onun kendini oldukça kırılmış
hissettiğini düşündüm. Sanırım , hepsi öyle hissetti. Şu uzun
boyllu olanı. Cambridge'den gelen sarışın kız'. Bir caz grubun-
da şarkı söyleyen kız...

SME : Ve bütün bu ekstraların düşüncesi seni tedirgin ediyor.

MY : Hayır, tam olarak değil. Oh, Tanrım , konuyu ne kadar kötü
açıklıyorum....

SME : Bana başa çıkamayacağını düşündüğünü sakın söyleme.

MY : Tam değil. Hayır. Ona ne vermekte olduğumu biliyorum. Ona
başkalarının asla veremeyeceği bir şeyi veriyorum.

SME : Nedir bu , peki ?

MY : Kendine güven. Ona kendine inanma duygusunu veriyorum. Onu
oluşturuyorum.

SME : Evet, tabii, eminim. Peki o tam olarak sana ne veriyor ?

MY : Anne, bu hiç de hoş değil.

SME : Bebek beklediğini ona söylemekten korktuğun bu noktaya gelince
Sebebu bu mu ? Onu kaybedeceğinden korkuyorsun. Olan biten hep
böyle değil midir ? (Başka bir tarafa döner, derinden altüst
olmuştur.) Oh, Amy, buna inanamıyorum. Şok oldum. Bu korkunç...

MY : Gerçekten, sana söz veriyorum, konu bu değil aslında.

SME : Değil mi ? Bana onun fetihlerinin bir listesini verdin. Nasıl
söylemem gerekiyor ? Benim için, onun kiminle, yattığı umurunda
değil. Dagenham'ın Kız Gaydacılarını mahvetmiş, o halde ?
Benim tek derdim, sana ne olacağı.

MY : Elbette.

SME : Eğer seni seviyorsa.

MY : Tabii ki.

SME : Bunu söylüyor mu ?

MY : Oh gerçekten !

SME : Onu demek istiyorum. Tam kelimesiyle mi ?

MY : Evet. Tabii söyledi onu.

SME : İyi. Bunun sadece ilk basamak olduğunu biliyorum. Bu noktadan
sürdürmeyi beklersin. Fakat gerçek , benim tecrübelerime göre,
onların ne kadar azının bunu nasıl yapabildikleri oldukça

AMY : Tamam.

SME : Sadece bu adam çok yakışıklı olduğu için, sıradan, normal saygın bir insanın yapması gerekenden bir bakıma kurtulup temize çıkacağını düşünüyor gibisin.

Amy ona gerçek bir açıklama sunmak için çabalar.

AMY : Hayır, bu değil. Sana açıklamam gerekiyor. Bazı şeyler var... hâlâ anlayamadığın bir arka plan var . Fakat , anne, esas konu dinlemek zorunda olduğun....

SME : Dinliyorum....

AMY — : Oturup bana bir şans daha vermek için söz vermelisin.

SME : Tabii ki, peki.

AMY : Bu kâbusun içinden geçerek yaşadım. Şimdi arasından bir çıkış yolu görmeye başladım. Fakat sen önce beni dinlemelisin.

SME : Niçin, tabii ki.

AMY : Hiç bölüp engellemeden.

SME : Amy, bunu her zaman yapmış olduğumu umuyorum.(Biraz sitem-kâr durur.)

AMY : Gerçek şu ki benim Dominic'le olan ilişkim oldukça incinebilirdi. Değişken, doğru sözcük bu mu ? Çok aksi olabiliyor o. Bazan o ... yani , sanki ruh hâllerinin

MY : Ayrıca, benim için , bu söz konusu bile olamaz. Öyleyse, peki Sanki bilmece çözer gibi. Ben bebeği tutmak istiyorum, bunun yanı sıra, aynı şekilde Dominic'i de tutmak istiyorum. Bu nedenle, ona anlatmanın bir yolunu bulmalıyım ki kendini baskı altında hissetmesin, şöyle hissetmesin : ' Oh, Tanrım, korktuğum başıma geldi.'

Esme huzursuz olmaya başlar.

O dedi ki daha ilk başta dedi ki : çocuk yapmak için hazır değilmiş....

ME : Oh öyle mi ?

Y : Anne !

ME : Pekâlâ.....

Y : Böyle söyledi. Daha ilk gündün. Esas mesele şu : Ona söz vermiştim. Çocuk yok. O dedi ki : Her ne olursa olsun, bir aile kurma riskini göğüsleyemem....' (Bir an durur.) Şu halde bu durumun şu anda işleri ne kadar zorlaştırdığını görmelisin.

Fakat Esme artık sessiz ve sakin duramaz.

ME : Bu ne demek oluyordu ? Bir tür kontrat mı ?

ezip söndürür ve ayağa kalkar.) Bu 'çocuk yok' saçmalığı !
Gerçekdişi bu. Hepsi soyut düşüncede kalıyor !

MY : Biliyorum.

SME : Fakat bir şeyler olmuş. Gerçekten olmuş. Bunların hepsini
değiştiren, altüst eden bir olay. Sen aslında bebeğini
doğuracaksın. İster o arzulasın, ister arzulamasın, bebek
var.

MY : Evet, tabii. O halde ?

SME : O halde, bunun açık olduğunu düşündüm, onunla ne kadar erken
yüzleşirsen, o kadar erken söyleyebilirsin ona

MY : Hayır. İşte yanlış değerlendirdiğin nokta bu . Çünkü ,
kesinlikle biliyorum ki - içimde hissedebiliyorum - bu ona
sanki bir şantaj gibi görünecek.

SME : Oh, saçmalama şimdi !

MY : Ona göre bu, sanki ben bir tuzak kuruyormuşum gibi olacak.
(Aniden sesini yükseltir.) Korktuğu herşeyi, onu tanıyorum.
Sen işe tanımıyorsun? Ona şimdi gidip söyleyeyim : bir anda
kendini köşeye sıkıştırılmış gibi hissedecek....

SME : Bu çok gülünç! Nasıl bir erkek bu ?

..... Kendini köşeye sıkıştırılmış hissettiği zaman.

şu ki o da aslında..... o da hamile kalmış.

ESME

: Ah. Şimdi bana ne anlatmaya çalıştığını görüyorum. (Sanki en sonunda Amy'nin probleminin esasını görüp donup kalmıştır.) Ayrıca sanırım kıza ne olduğunu tahmin edebiliyoruz.

Amy huzursuz bir şekilde kıpırdar.

AMY

: Oh, demek istiyorum ki bu değildi....bu ani değildi.Durum şöyle değildi : 'Bebek bekliyor, ben bu işte yokum....'

ESME

: Öyle değil mi ?

AMY

: Fakat doğru. Bebeği olmasına engel oldu.Sonra bana aralarındaki ilişkinin soğumaya başladığını söyledi. Ve hemen ardında yeteri kadar tahammül gösterdiğini söyledi.

Esme Amy'e sert sert bakar.

ESME

: Fakat , Amy...

AMY

: Biliyorum...

ESME

: Kendine sormak zorundasın....

AMY

: Biliyorum, Anne. Ne söyleyeceğini biliyorum. Fakat yanıt:evet O benim için doğru kişi. Bunu biliyorum.Bunu derinden biliyorum.Bir açıdan herşeyin ötesinde bir şey.

Fakat asla yapmayacağım şey, onu bir tür felâket getirecek herhangi bir uzlaşmaya zorla itmek. Sadece bu durumdan ötürü. Üstelik istediğinin hiç de bu olmadığı bir noktada.

E : Peki, senin ne istediğin, bunun hiç bir değeri yok mu ?

: Evet, tabii, o da önemli. Sana söz veriyorum, bu işi baştan sona iyice düşündüm. Suçluyorum, onu korkutuyorum. Bu beni nereye getirir ? Bütün bunlar olursa herşeyi mahvediyor olacağım. (Esme'ye yaklaşıp ve elini tutar.) Bana her zaman ailedeki en mantıklı kişi olduğumu söyledin. Ben kesin bir kararlılık duygusuyla kutsanmıştım, böyle söyledin.

: Evet, öyle derdim.

: Peki , o halde, lûtfen, bana güven. Bu sadece bir zamanlama işi. Ayrıca, bu zamanlama konusu, sadece benim karar vermem gereken bir şey.

Dominic kapıda belirir. Elinde yazmakta olduğu bir deste kağıt vardır.

IC : Oh, anlıyorum. Tanrım, hâlâ konuşuyorsunuz.

: Dominic, Tanrı Aşkına...

IC : Böldüm mü konuşmanızı ?

: Hauri Bek...

DOMINIC : Eğer eminsen.

AMY : İki saniye sürmez. Peki öyleyse, Anne ? Bir saniye içinde dönerim.

Amy Esme'nin elini sıkar, sonra dışarı çıkar. Esme kımıldamaz. Önünde açılmamış bir şarap duruyordur. Dominic odanın içine, etrafa bakmaya başlar.

DOMINIC : Burası çok hoş.

SME : Pardon ?

DOMINIC : Ev.

SME : Oh.

DOMINIC : Güzel. Resimler. Bunları eşiniz mi yaptı ? Şu nedir ? Tuval üzerine yağlıboya mı ? (Yağlı boya tabloları daha yakından bakıyordur.) Cross-hatch^x tekniği. Böyle mi deniyordu ? Yumurta kabuğu. Amy bana onun bir sanatçı olduğunu söyledi. Tarzını çok beğendim. Ne deniyor buna ?

SME : Ne mi deniyor ?

DOMINIC : Hangi ekole bağlıydı ?

SME : Hangi ekol mü ?

DOMINIC : Hangi akım demek istedim ?

SME : Sanırım İngiliz empresyonisti olarak tanınırdı. En azından

Amy kolunun altında bir dizi sinema üzerine referans kitaplarıyla belirir. Bir şeyler olup olmadığını, hiç bir şey geçmediğini görmek için dikkatle bakar.

MY : İşte buradalar.

DOMINIC : Ah, teşekkürler.

MY : Ben seninle geleceğim. Biraz kitap okursam rahatsız olmazsın, değil mi ?

DOMINIC : Hayır.

MY : O halde iyi geceler demeliyim. (Eğilip Esme'yi öper.)
İyi geceler, Anne.

Esme ayağa kalkar ve kapıya doğru yürür.

SME : Dominic, kızımın sana söyleyeceği bir şey var. Benim bakış açıma göre, bu gece seninle konuşması gerekiyor. Bunun için burada bırakıyorum ve ben yatmaya gidiyorum. (Kapıda bir lâhza durur.)
Bebek bekliyor.

Esme dışarı çıkar. Herşey öylesine çabuk olmuştur ki, Amy bir yanıt bulamaz, dalıp kalmıştır. Sonra koridora doğru koşar. Orada Esme'nin arkasından yukarı doğru seslendiğini duyarız.

MY : Niçin söyledin ona ? Anne, Tanrı Aşkına, neler oluyor ?

PERDE II

Aynı. Altı sene sonra. Temmuz ayının sonlarına doğru bir Cumartesi öğleden sonra. Yıl 1985. Mükemmel bir yaz gününün sonuna doğrudur. Yumuşak bir güneş ışığı, pencerelerden, limonluktan ve arkadaki verandadan odaya dolmaktadır. Çok zaman geçmesine karşın oda aynı kalmıştır.

Esme kapıdan içeri girer, üzerinde çiçek motifleriyle süslü, oldukça gösterişli saten bir takım vardır, biraz abartılı bir şapka giymiştir. Elinde eldivenler, bir çanta ve kocaman bir demet çiçek vardır. Şimdi ellibeş yaşında olmasına karşın, o da çok az değişmiştir. Hemen arkasında Amy vardır, üstünde gene blucin ve basit bir gömlek vardır. Daha henüz yirmidokuz yaşındadır, fakat annelik ve yirmili yaşların geçip gitmesi onun üzerinde bir iz bırakmıştır. Kendine daha çok güvenir görünür fakat saçları daha sıkı toplanmıştır, üzerinde bir yorgunluk ve gerginlik havası sezilir.

Her iki kadın da olağanüstü keyifli bir neşe içindedirler, aralarında tuhaf bir durum vardır. Birinci perdenin başlangıcında olduğu gibi, aksiyon ışıklar yandığında çoktan başlamış gibidir.

SME : Dur da , şu şapkayı bir çıkarayım.

MY : Oh. şapka tam anlamıyla cılgınca .

Akıllı bir tavırdı.

AMY : Umud etmiyordum. Kimsin sen ? Ana Kraliçe hazretleri mi ?

ESME : Hayır, sadece tiyatro kabul sınavı yapıyordum.

Her ikisi de bunun doğru oluşuna gülerler.

Evelyn'ı gördün mü ?

AMY : Her şey yolunda. Evelyn uyuyor.

ESME : Pekâlâ, o halde gel bakalım, Frank , içeri gelecek misin ?

FRANK : Oh, teşekkür ederim.

Frank Oddie kapının ağzında dolanıp duruyordur, fakat şimdi içeri girer. Ellili yaşlara yakındır, papyonu, ceketsiz ve yumuşak flanel pantolonuyla görüntüsünde yumuşak başlı ve cana yakın bir havası vardır. Ceketini elinde taşımaktadır. Tavırları biraz özür diler gibidir, sanki kendi doğal ortamının dışında kalmış gibi. Esme şapkasını asmak ve ayakkabılarını fırlatıp atmak için dışarı çıkarken onun yanından geçer.

ESME : (holden seslenir) Dominic'i kaybettik mi ?

AMY : Çocuklara bakıyor.

ESME : Bir seferlik.

Frank odanın tam ortasında yüksek sesle konuşur, özellikle birini hedef almaz.

ESME : O kapkara gözlükleri muhteşem.

AMY : Oh, evet.

Hâlâ kapıları açmakta olan Amy güler, bu esnada Frank bulmuş olduğu viskiyi yukarı kaldırır.

Ve ayrıca, hiç çıkartılmıyorlar.

FRANK : İsteyen var mı ?

AMY : Hattâ geceleri bile.

Esme Frank'e doğru keskin bir bakış fırlatır.

ESME : Her şey yolunda. Amy'i uyardım zaten.

FRANK : Nasıl, en yakın komşun bir alkolik diye mi ? Çok içtiğimi kabul ediyorum. Biliyorum. Fakat işte buradasın, görüyorsun. Biliyorum. (Sanki görünmeyen bir eleştirmene karşı kendini savunuyormuş gibi ellerini kaldırır.)

ESME : Kimse endişelenmiyor!

FRANK : Hayatım basit sözcüklerle anlatılamaz. Ben içkinin tesellisine bırakıyorum kendimi.

ESME : Mmmm. (Dışarı çıkıp mutfağa gider.)

FRANK : En azından hafta sonları. Hafta sonları daha çok içiyorum.

MY : Oh, Tanrım !

Esme mutlulukla çiçeklerini düzenlemeye koyulur. Frank üç bardak İskoç viskisi hazırlamaktadır.

SME : Sanırım, şimdi yaptım onu, gerçekten bu işi sevdim. Kordelâları kesmek. Sahnede oynamaktan daha kolay. Bu işi full-time yapabilirim sanıyorum. " Tesadüfen doluşan bu insanlara teşekkürlerimizi sunuyorum....."

RANK : Onu ikna edinceye kadar ne problemler çektiğimi tahmin edemezsin.....

SME : Bu rol için uygun olup olmadığımdan emin değildim.

Amy odayı şimdi havalandırmıştır ve annesine çiçeklerin saplarını makasla kesip düzenlerken yardım eder, sapları teker teker annesine uzatır..

RANK : Ama sen bu işi parlak bir şekilde başardın.

MY : Belki de sadece yüksek sosyete esintisi. Ünlü tiyatro oyuncusu aramızda, kısacası , sadece bu kadar ...

SME : Pekâlâ, yolda oyalanmak niyetinde değildim.

RANK : Önce aramızda , sonra birdenbire kayboldu ! (Esme'ye bir viski uzatır.)

- ESME : Denedim. O iğrenç mürver şarabını. Bir de ,şey - neydi o ?
Yabani havuç likörü, ya da onun gibi bir şey.
- AMY : Sıra sıra reçeller. Kulaklarından fışkıran reçeller.
- ESME : Evet, biliyorum. Sonra çiçeklere, sehpalara ve çadırlara
bakıp düşünüyorsun : Nedir bu böyle ? Bu şatafatlı kutlama
nedir ?
- FRANK : Bu nedir mi ? Ne demek istiyorsun bu nedirle ?
- ESME : Demek istiyorum ki, düşünüp kalıyorsun : birileri aptal yerine
mi konuluyor diye ?

Esme vazolardan birini doldurmuştur ve onu nereye koyacağını düşünmektedir. Dominic aşağıya inmiştir. Şimdi yirmisekiz yaşındadır, daha derli toplu, daha zengin görünmektedir; modaya uygun, gündelik giysileri içinde rahat görünür, hâlâ kara gözlüklerini takmaktadır. Elinde kitaplarıyla içeri girerken bir yandan da konuşmaktadır.

- DOMINIC : Ah, buradasın demek, Esme ...
- ESME : Oh, Dominic ... (Kahkaha atar ve ondan kaçınmak için odanın ortasına doğru hızla hareket eder.) Oh, Tanrım...
- FRANK : Aptal yerine mi ?
- DOMINIC : En sonunda, buldum seni şimdi!

... de bundan endise duuuuurdum .

OMINIC : Merak etme. Yukarıda çok mutlular.

Amy ona anlayışla bakar, sonra çocukları dinlemek için merdivenlere doğru gider.

SME : Dominic bir söyleşi yapmak istiyor benimle, onun şu programı için, biliyorsun.

RANK : Oh, evet, gördüm galiba.

OMINIC : Bugün, sadece ön araştırma. Arka fonu doldurmak için.

SME : Şölenle heyecanlandılar. Senin önemli biri olduğunu biliyorlardı. Benden çok daha ünlü biri olduğunu biliyorlardı.

OMINIC : Oh, bırak yalanı ...

Fakat , Frank bırakıp gitmez.

RANK : Üzgünüm, bak, aptal olduğumu biliyorum.....

SME : Frank aptal değildir.

OMINIC : Onlar bunu düşünmediler.

RANK : Fakat belirtmem gerekiyor. Bu kır şenliği hep olur. Her zaman yapılır. Herkesin iyi niyetli girişimleriyle. İnsanlar senenin büyük bir kısmını buna hazırlanmakla geçirirler....

SME : Eminim, öyle yapıyorlardır.

Esme ikinci vazoyu düzenlemeye başlamıştır- Amy de şu an sapları keserek ona yardımcı olmaktadır.

ESME : Neden, kesin, hep böyle olur. Frank, biliyorum böyle olur. Sanırım, bunun her zaman böyle oluştuğu konusunda hemfikiriz. Ayrıca, kabul ediyorum, kendimi birden duygularım çok etkilenmiş hissettim....

FRANK : İşte, bak.

ESME : Fakat, aynı zamanda şunun farkındayım, bütün bunlar sadece bir tür hayali kurgu....

FRANK : Kurgu mu ?

ESME : Evet. Miss Marple ! Saman damlı kulübeler ! ' Tebrikler, Mr. Cox, sizi , bu kocaman , biçimli sakız kabaklarınız için kutluyorum.....' İngiliz geleneği bu. Bir tür düşündüğümüz hayallerin parkı, fakat bana hâlen gerçekte bunun bir anlamı kaldığını söylemeye kalkma.

FRANK : Olmaması için bir neden göremiyorum.

Esme aniden sesini yükseltir.

ESME : Çünkü burası bir banliyö !

ESME : Eee si , o mekân senin zannettiğin gibi bir yer değil, bu tür or-
ganik topluluklar, atlarıyla, binici pantolonlarının giyildiği
yerleriyle, ayrıca kilise koroları, vesaire , vesaire...

Ben Dominic kendi kendine gülümser ve odanın bir köşesinde elinde bir
kitapla oturur.

DOMINIC : Bir çeşit ciddi tartışma mı bu ?

ESME : Demek istiyorum ki, niçin tutup da bir tiyatro oyuncusu bu tür
işlerin açılışını yapsın, eğer bu işler bir çeşit sahtelik
değilse ?

Esme öldürücü darbesini vurmuştur, fakat Frank karşı saldırıya hazırdır.

FRANK : Biliyorsun, her akşam bunun gibi şeyler söyler durur. Ben
her akşam ziyaretine gelirim...

AMY : Her akşam geliyor musun ?

FRANK : Evet, hemen hemen her akşam üstü.

ESME : Oldukça sık gelir.

FRANK : Pekâlâ, fakat adil ol, tartışmamız gereken şeyler var.

AMY : Ne gibi şeyler ?

FRANK : Pekâlâ, iş konusu.

ESME : Frank iş konuşmak için geliyor, bu doğru.

ışıltilarıyla Thames nehri. Fakat, şimdi..... Sadece, Surbiton. Fakat olağanüstü bir uygunsuzluk içinde, her şey birbirinden daha da kopuk. Biraz Sainsbury'nin dışına yürüyorum. Bahçe merkezinin azıcık ötesine gidiyor oluyorum. Fakat ,başka türlü, hayır. Bir tek Surbiton'da yaşıyorum sanki ! Şimdi kaybolup gidenlerin hatırası, beni hâlâ daha önce yaşadığım yerde olduğuma inandırıyor. (Oturur ve bir sigara yakar.)

RANK : Fakat doğru değil bu. Akşamüstü herkes burada. Hafta sonları hayatlarını burada yaşıyorlar. Geleneklerini sürdürmeye çalışıyorlar ki - bırak da yüzleşelim - bu gelenekler yüzlerce yıldır devam ediyor.

SME : Tamam, pekâlâ, aktivitelerini sürdürüyorlar.

Frank bayağı kızmaya başlar.

RANK : Peki, o halde amaç nedir ? Niçin insanlar durduk yerde bu ritüelleri yaşatmak için ısrar ediyorlar. Senin şu yapmacık, sahte dediğin şeyleri ?

Esme bir an duraklar. Sakindir.

SME : Çünkü başka bir alternatif bilmiyorlar. Çünkü onlar artık kim olduklarını dahi bilmiyorlar.

DOMINIC : Fakat daha iyi olmaz mıydı seni sıkmak istemiyorum....
fakat önce bu şeyi yapmak daha iyi olmaz mıydı ?

ESME : Evet, tabii. (Kapıda durur, etrafına bakınır.) Demek istiyorum
ki , evet , eğer sen de istiyorsan.

AMY : Annem bütün gün bu andan kaçıp duruyordu.

ESME : Saçma. Seni böyle söylemeye iten nedir ?

DOMINIC : Çünkü sen oturup konuşmaktansa her şeyi yaparsın. (Birden
patlamıştır, çileden çıkıp kızmıştır.) Dün gece geldik. Hep
sorup durdum.Sana her baktığımda.....

ESME : Oh gerçekten mi !

DOMINIC : Odadan uçup gittin.

ESME : Sadece bu benim işim değil.

DOMINIC : Peki, keşke önceden söylemiş olsaydın.

ESME : Söyledim. Amy'e bunu söyledim. Bütün fikir Amy'den çıktı.

AMY : Ben sadece senin hoşuna gideceğini düşünmüştüm.

ESME : Peki, teşekkür ederim. Benim için dış doktoruna gitmek gibi
bir şey. (Eğilir ve Amy' i öper.)

DOMINIC : Bak...

ESME : Bu gülünç kostüm ! Üstümü değiştirmek için bir beş dakikaya
ihtiyacım var. Kabul et ki tam bir ağaca benziyorum.Cok basit.

DOMINIC : Seni uyarmıştım. Özellikle geldim !
FRANK : Ne zor insan ! Her akşam böyle . Gerçekten çekilmezdir.
(Esme'nin kişiliğiyle gururlanarak sırtır.)
DOMINIC : Açıkça görülüyor, Amy...
AMY : Sadece biraz sabret.
DOMINIC : Eğer bunu yapmak isteseydi, çoktan yapardı.

Amy denemek ve uzaklaşıp saklanmak için çiçeklerine döner, fakat
Dominic bırakıp gitmemeye niyetlidir.

Ayrıca, eminim, bir de öyküler olacak.

AMY : Olmayacak.
DOMINIC : Kendine özgü, o korkunç tiyatro öykülerini anlatacak.
AMY : Hayır, anlatmayacak.
DOMINIC : Yok Perry nasıl aksesuarını düşürmüştü ! Barnsley'de sahne seti
nasıl sallanıp yerinden oynamış ! Deirdre Nasıl repliklerini
asla hatırlayamazmış ! Eğer insanları tiyatrodan uzak tutan
bir şey varsa, o da her zaman anlatılan bu anlamsız öyküler.
AMY : Öykülerini anlatmayacak. Daha şimdiden onu uyardım.
DOMINIC : Peki, öyleyse.
AMY : Öyle söyledim. Öykü yok !

DOMINIC : Bak,üzgünüm. Oldukça çirkin çıktı ağzımdan. Eğer kızgınsam , gerçek şu, ben kendime kızgınlım. Bunlar Esme'nin her zamanki bilinen davranış tarzı. Amy, ne demek istediğimi biliyorsun.

Amy sadece ona bakar.

Sanırım bu tavrı daha önce de görmüştük.

Frank onlara yardımcı olmak ister gibi aralarından onlara bakar.

FRANK : Belki de ...bilmiyorum...belki onları arayabilirsiniz.

DOMINIC : Kimi arayabiliriz ?

FRANK : Sizin şu medyanın büyük adamlarını.

DOMINIC : Ne söylemek için arayabiliriz ? Benim sayfiyede saplanıp kaldığımı mı ? Ne vakit geri döneceğim konusunda hiç bir fikrim olmadığını mı ?

Amy öfkeden titriyordur, fakat sesi pesten, bastırılmış olarak çıkar.

AMY : Dominic, senden asla bir şey istemedim. Sadece bana bu iyiliği yap, tamam mı ?

Esme pantolon giymiş döner, elinde bir çift ordövr tabağı taşımaktadır.

ESME : Tamam, işte buradayım. Şimdi sorularınız için hazırım.

DOMINIC : Güzel.

ESME : Dominic bu programı planlıyor. Biz hepimiz spotların altında oturuyoruz. Stüdyoda. Tartışıyoruz.

FRANK : Peki konu ne olacak ?

Esme tatlı tatlı Dominic'e bakar.

ESME : Hayır, gerçekten. Senin fikrindi. Anlat ona.

DOMINIC : Bizler tiyatro sanatı öldü mü sorusunu irdeleyerek tartışıyoruz

Zor ve hassas bir an yaşanır.

AMY : Öldü diye mi ?

FRANK : Oh, anlıyorum.

DOMINIC : Sana bunu söyledim, Amy.

AMY : Bu kadar dramatik olduğunu farketmemiştim.

DOMINIC : Peki, belki bunun üstesinden gelebiliriz. Bu doğru bir soru. En azından benim jenerasyonumdan olan insanlar için. Eski günlerde tiyatro gerçekten heyecan verici görünüyordu. O günlerde tiyatronun aktaracağı bir şeyler vardı henüz...

Esme Amy'e salam ikram eder. Amy elini Esme'nin koluna yaslama fırsatın yakalar.

ESME : Amy ?

DOMINIC : Ama şimdi Bilmiyorum. henimiz video seureduyoruz. İnsan-

DOMINIC : Biliyorsun, sen tiyatroya gidersin. Karakterin biri kapının dibine gelir. Sanırsın ki , Oh, Tanrım ! Odanın ortasından geçecek. Atla-Kes, İsa Aşkına , sadece Atla-Kes ! Ve peşinden sonraki - Oh, Tanrım biliyorsun bunu ! Piç kurusu oturup konuşacaktır. (Acıyarak başını sallar.) Ve o kadar yavaştır ki . Bunu ağır ağır yaparlar. Bir de o oyunculuk biçimleri ! O kadar eski moda ki ! O kocaman ambarlarda , hepsi avaz avaz bağışlamak zorunda kalıyorlar. Niçin kabul etmiyoruz bunu ? Tiyatronun yerini başka şeyler aldı. Bir zamanlar bir ihtişamı vardı, fakat uçup gitti ihtişamı.

Amy sinirli bir şekilde annesine doğru bakar , fakat Esme yakından uzaktan hiç ilgilenmiyordur.

Tabii, sana boyun eğiyorum, Esme.

ESME : Teşekkür ederim....

DOMINIC : Sen bunu benden çok daha iyi anlıyorsun. Ama tiyatro kimlere ulaşıyor ? Kimlere hitap ediyor ? Apaçık ortada. Benim için sadece mastürbasyon zamanı.

ESME : Anlıyorum. Peki, hiç olmazsa henüz karar vermemiş olman iyi.

DOMINIC : Bak...

filân söz konusu bile değil. (Tuhaf bir şekilde neşesi yerine gelmiş gibidir, tabaklar elinde, etrafta gezinirken) Farkında mısınız ? Bu her zaman tiyatronun ölümüdür. Roman sanatının ölümü. Şiir sanatının ölümü. Bu hafta moda olan her neyse onun ölümü. Bunun dışında tek bir şey var, asla onun ölümü değil. Bir bakıma , bu asla, onların kendilerinin ölümü değil.

DOMINIC : Esme...

ESME : Televizyonun ölümü! Gazetecinin ölümü ! Niçin olduğunu düşünemiyorum , fakat biz bunları asla katmıyoruz. Gazetecilerir dışında herkes için idam sehpasına gidiliyor.

AMY : Doğru.

ESME : Şimdi düşünüyorum da neden böyle olabiliyor ?

Esme gülerek uzaklaşırken Amy sofrayı düzenler.

AMY : Esme'yle tartışmak anlamsız. Kendi söylediği gibi o tartışma yapmaz.

ESME : Yapmam.

AMY : O sadece sezgilerini yapıp oluşturur. En kötüsü, sana söylüyor.

MY : Bırakmak mı ? Bırakmak ? Neden ?

Esme neşeli, son derece tasasız bir sigara yakar.

SME : Deirdre için meydanı serbest bırakmayı düşünüyorum. Geçenlerde bir söyleşi yaptı , gördün mü ?

MY : Hayır...

SME : Hep aynı saçmalık. Radio Times'ın kapağı. Seksle hiç ilgilenme miş olduğunu ilân ediyor. " Beni bunaltıyor ! diyor. Bu durumda, düşündüm ki , kesinlikle eminim, biliyorum ki sen hayatın boyunca sıkıntıdan patlamışsındır !

Fakat Amy şimdi kaşlarını çatıyor.

MY : Ama Anne ...

SME : Ne Ciddi miyim ? Sormak için beklediğin şey bu muydu ?

MY : Evet.

SME : Bir sorunum var.

MY : Oh, gerçekten !

SME : Bir tiyatro oyuncusu olduğumu nasıl söyleyebilirim, üstelik konu benim artık sahnede oynamadığımsa?

FRANK : Bu doğru değil. (Esme'ye ikinci bir içki vermiştir.)

SME : Kafamın ucunda ben bir tiyatro oyuncusuym, fakat gerçekte ne

neden inanıyorum ' gibi vesaire!...

Fakat Dominic heyecanlanmaya başlar.

- DOMINIC : Hayır. Tam tersine, bana mükemmel bir zaman gibi görünüyor.
'Kadınlara göre rol yok' ,senin böyle dediğini duymuştum...
- ESME : Oh...
- DOMINIC : İşte şimdi bunu halkın önünde söylemen için bir şans.
- ESME : Evet, belki de , beni vazgeçmeye iten şey bu.
- DOMINIC : Niçin ?
- ESME : Doğal bir çekinme. ' Kadınlara artık rol yok '. Başka bir şekilde ifade edersek : ' İşsizim' !

Frank'le birlikte bunun anlamsızlığını paylaşır, ama Dominic şiddetle ısrar eder.

- FRANK : Hayır, haklısın.
- DOMINIC : Tamamiyle ! Kadınlar yok - işte tiyatrodaki yanlış olanın bir parçası da bu. Tiyatroya hiç gitmememin bir nedeni de bu.
- AMY : Dominic , sen pislik saçan bir adamsın ! Hiç gitmezsin sen tiyatroya çünkü cep telefonunu kapatmak demek olan yerlere asla gitmezsin...

DOMINIC : Tamam, peki. Ama hiç olmazsa tizden Do sesiyle çaldı.
AMY : Oh, kesinlikle. Amerika'dan bir telefon! Tekrar arayacağını söyleyen birinden. Bu tip durumlarda, herhangi bir insanın söyleyeceği türden şeyler : ' Sizi daha sonra tekrar arayacağımı belirtmek için arıyorum !.....'
DOMINIC : Amy onlardan nefret ediyor.
AMY : Çocukların onun varolduğunu hissettikleri tek yol bu.
ESME : Sahi mi ?
AMY : Chloe babasının bir resmini çizdi. Her kulağında ayrı bir cep telefonuyla!
DOMINIC : Chloe abartıyor. Chloe her şeyi abartan bir çocuk.
AMY : Hayır, değil. Trajik olan onun ne görüyorsa onu çizmesi.....
Esme oturduğu yerde onların arasında gelişen bu tartışmayı sessizce izlemektedir.

Her akşamüstü telefon saat yedide çalar. Sonra tekrar saat sekizde. Sonra dokuzda. Her seferinde Dominic'tir, ' Oh, işt dolayı gecikeceğim. '

DOMINIC : Tamam, ben böyleyim.
AMY : Sonra gece yarısı. Ben uyuyorum. Tabii, her zaman iştāk ço kızılele dolu bir yatakta . 'Oh, Amy, konuşamıyorum.' Eğ

Önemli bir an olur. Gerçek, feci gürültülü bir kavgaya tutuşmuşlardır. Amy geri çekilir.

MY : Oh, lütfen, bırakalım şunu. Sadece kes artık.

Esme köşede oldukça sakın izliyordur.

Anneme yaşamayı nasıl başardığını sormak istiyorum.

SME : Ben mi ?

MY : Evet.

SME : Sanırım, gelirlerimle. Unutma ki, Frank her zaman yanımda.

RANK : Onun portföyünü ben kontrol ediyorum.

SME : Frank benim kurtarıcım. Bütün bu saçmalığı görmezden gelmemi sağlıyor. Ben kendim , bu yazıların hiçbirini okumuyorum bile.

RANK : Okumaz!

SME : Hatta şekilllllerine bile bakmıyorum....

RANK : Doğru. Onun gözleri önünden öylece geçiyorlar !

SME : Umrumda bile değil . Kilerde yenecek bir şeyler olduğu sürece.biliyorum ! Frank'in buraya gelmesi benim için bir şans oldu.

Frank'e sıcak bir ifadeyle bakar, Frank onun tasvib edişinin tatlı sıcaklığı karşısında memnun memnun oturur. Amy ne olup bittiğini anlamak

Her şeyi Esme'ye borçluyum. Evet, o sakin haliyle beni yeniden iyice akıl ve ruh sağlığıma kavuşturdu.

Frank hemen hemen şaşırmış, sıkılmıştır. Amy kararsızdır, biraz kafası karışmıştır.

AMY : Siz onun başarabileceğini düşünüyorsunuz.... yani mali açıdan toparlanabilecek mi ?

FRANK : Neden, evet. Tabii, John Paul Betty gibi yaşamayacak. Ama hayatını sürdürecektir. Bir tür saygınlık içinde yaşamayı başaracak.

ESME : Tanrı biliyor ki saygınlık bir hiç değil bu günlerde.

AMY : Fakat ne yapacaksınız ?

ESME : Oh, "yapılacaklar" üzerinde söylenecek çok şey var. Eğer vazgeçersem, sürdürmek ve varolmak zorundayım.

Esme yarı-alaycı bir ifade içindedir. Fakat Amy şaşırıp kalmıştır.

AMY : Şey, ben sadece şaşırıp kaldım.

ESME : Neden ?

AMY : Bu çok olağandışı görünüyor, Dominic.

DOMINIC : Hmmmm ?

AMY : Ne düşünüyorsun ?

ME : Ah, Dominic ! Gene tatsızlık çıkartıyorsun !

MINIC : Benim yaptığım bu mu ?

ME : Profesyonel yargı kararları açıklayıcısı ! (Frank'e doğru eliyle hafif alayca bir jest yapar.) Frank, onun şu küçük programını özlediğini söylemiyorsun, gerçekten.

ANK : Şey....

ME : Dominic , bizim kültürel hakemimiz. O bize neyin iyi olduğunu söylemek için var.

MINIC : Tam değil.

ME : Halka ne seyretmeleri gerektiği konusunda bilgilendiriyor.

MINIC : Tam tersine ! "Gereklilik" yok işin içinde. Programın varoluş nedeni "gereklilik"lerden kurtulmak .

ANK : "Gereklilik " mi ?

MINIC : Evet, biz hepimiz biliyoruz ki sanat snobizm içinde kabuk bağlamıştır. İnsanlar ürktüklerini hissederek. Sanat kurumları onların kendilerini ürkek ve korkak hissetmeleri için çabalar dururlar.

ANK : Anlıyorum.

MINIC : Bu nedenle onlara şöyle diyoruz : " Bu zorbalardan korkmayın. Sadece kendi sevgilerinizi..."

SME : Adı nedir ?

MY : Adı , ' Kolay Aldanmaz Değil'.

SME : Bu doğru. Hoş bir şekilde halkı getirdikleri yer, onların hissettiği günümüzün sanatı üzerine aşırı övgü ve abartı.

Dominic rahatsız olmaya başlar.

DOMINIC : Niçin olmasın ? Özür dilemiyorum.

SME : Küçük bir figür var hareket eden.....

DOMINIC : Şu çizim...

SME : Şu küçük karikatür, kepli arkadaş, tartışılan konuyu alıyor ve sonra onu fırlatıp atıyor...

RANK : Oh, evet, şimdi hatırlıyorum. Onu görmüştüm.

SME : Bir banyoya atıyor onu.

DOMINIC : Foşş !

SME : Ve sonra sifonu çekilen bir tuvaletin sesini duyuyorsunuz. Akıllıca. (Gülümser.)

DOMINIC : Tamam, peki, fakat bunu niçin yapıyoruz ? Çünkü günümüzde o kadar aşırı reklâm, o kadar çok palavra var ki. Ortada kendini sanatçı ilân eden bir dolu insan var.

RANK : İlginç.

DOMINIC : Aynen bir kitap gibi... Bir kitap satın alırsın. Ne ? On iki sterling mi ? On üç mü ? İşte biz şunu söylemek için oradayız: Sadece dikkatli olalım şimdi. Bu gerçekten olması gerektiği kadar ilginç değil mi ?

ESME : Ah, bir kamu görevi yaptığını mı söylemek istiyorsun ? (Odanın içinde elinde içkisiyle gezinip durur.) Ah, evet, tıpkı cellât gibi. İsteksiz olmasına isteksiz fakat sorumlu. ' Bu pis bir iş fakat yapılması gerekiyor.' Bu mu ? Sen - nesin ? - kamunun ruhu mu ? Ama bu gösterdiğin keyif ve zevki açıklamıyor.

DOMINIC : Hangi keyif ve zevk ?

ESME : Korkunç bir şey olduğunda.

DOMINIC : Böyle söylüyorum.

ESME : Evet.

DOMINIC : Bunda yanlış olan nedir ?

ESME : Oh, hiç bir şey. Sadece gözlerin kenarındaki o pırıltılar. O gülüş. ' Oh, Tanrıya şükür, gerçek bir alçak. Ne mutluluk ! Şimdi gerçekten delip geçebilirim.....

Dominic kızmaya başlar.

DOMINIC : Bak.... neydi o halde neydi söylediğin ? Bileyip parlat-

İşin kavramı → Esme - Dominic
Amy'ye olan kınayışın temel esası.
Görüm saldırmadan bu da → sanat ne sanat eleştirisi -
nerliğine oranında. Bunu da mı?

Seni ilk gördüğüm zaman - Amy'le birlikte - kendi filmlerini çekmek istiyordun hani ?

DOMINIC : Tabii, istiyordum.

ESME : Ben gerçek filmleri kastediyorum ! Başka insanların işleri hakkında konuşup duran insanları kastetmedim. Demek istediğim gerçek olma niteliği taşıyan yeni basılmış öyküler. İnsanları olduğu gibi gösteren öyküler. Gerçek tutkuların ağında tutsak kalmış insanları.

Fakat Dominic şimdiden kafasını sallamaya başlamıştır.

DOMINIC : Oh, bu en basit haliyle, çok demode. Gerçekten saçmalık. Bu ayrımı kabul etmiyorum.

ESME : Hayır mı ?

DOMINIC : Tabii ki değil. Bütün bu modası geçmiş kavram ! Eleştiri, hiç olmazsa, en az öyküleri oluşturmak kadar yaratıcı olabilir biliyorsun. Hatta , bazan daha da fazla. Bazı şeyleri daha net görmek, onları yerlerine yerleştirmek, anlamı izah eden bölümler katmak : bu en az , sanat kadar önemli. *Esme*

ESME : Öyle mi düşünüyorsun ? (Esme, Amy'e komplocu bir eda ile sırıttı)

DOMINIC : Oh, sanırım, bütün bunlar kıskançlıktan diye düşünüyorsun.

ESME : Peki....

DOMINIC : Sanırım. Sen eleştirmenlerin hepsinin kıskançlıktan yanıp tutuşarak harekete geçtiğini mi düşünüyorsun ?

ESME : Hayır, hepsinin değil.

DOMINIC : Fakat benim öyle olduğumu düşünüyorsun, değil mi ?

Esme ona bir an ciddi ciddi bakar.

ESME : Gücünün farkında olduğunu düşünüyorum.

DOMINIC : Kesinlikle böyledir , umarım. Çünkü , esas mesele şu : ben bu gücü iyi için kullanmaya çabalıyorum. (Kendi bakış açısına göre tartışmayı kazanmıştır.) Ve sonuç, bu programın hemen hemen anlamsız boyutlarda başarılı olduğu...

ESME : Bunu biliyorum.

DOMINIC : İzlenme oranı, herkesin umduğundan çok daha yüksek. Çünkü gerçekten - bütün diğer programların aksine - bu program tüketicinin yanında yer alıyor.

ESME : Tüketici mi ?

DOMINIC : Evet. Bununla , benim gibi sıradan kişileri kastediyorum....

ESME : Oh....

DOMINIC : Ve bu çoğunluk - biliyorsun - sanat aldatmacısı, bütün bu

adamın bir tanecik dezavantajı var görünüyor. Nedir ?

Hatırlatın bana. Oh, evet , hatırlıyorum.(Birden gerçek yabancı bir ifadeyle odanın ortasından Dominic'e bakar.)

Sanatı sevmediği ortaya çıkıyor !

Dominic tepki vermeden önce Esme şömineyi tutuşturmak için kullanılan koyu mavi kağıtları yakmıştır.Evelyn odaya girer. Seksen dört yaşındadır. Fiziksel olarak hâlâ sağlamdır,ekose eteklerinden birini ve kazağını giymiştir. Fakat Esme , Evelyn'ı en sevdiği koltuğuna yerleştirmek için kalktığı zaman Evelyn'a daha değişik davrandığını farkedersiniz.

Oh, Evelyn ,her şey yolunda mı ?

EVELYN : Bazı sesler işittim sandım.

ESME : İşittin.

EVELYN : Burada insanlar varmış.

ESME : Evet,doğru. Bu Dominic.

EVELYN : Dominic mi ?

DOMINIC : Evelyn.

ESME : Hatırlıyor musun ? Ve Amy.

AMY : Büyük anne.

EVELYN : Evet, hatırlıyorum. Peki sen ? Sen kimsin ?

ESME : Ben senin gelininim. Esme'yim ben.

DOMINIC : Bak...

EVELYN : Öldü ve hiç kimse bana söylemedi mi ?

ESME : Saçmalama. Sana söyledik, sadece unutuyorsun.

EVELYN : Bana nasıl söylemezsiniz ?

Evelyn ağlamaya başlayacaktır. | Esme acilen Frank'e işaret eder.

ESME : Daha fazla. Daha fazla. Dökmeye devam et.

AMY : Bunun onun için iyi olduğundan emin misin ?

EVELYN : Bana söylemediniz bile. Nasıl yaparsınız?

ESME : Onunla birlikte yaşıyorum, bir hatırla istersen.

Eskiye nazaran daha çabuk kolayca kızıyor.

EVELYN : Niçin kimse bana söylemedi ?

Esme Evelyn'nın ağlamasını görmezlikten gelir.

DOMINIC : Özür dilerim, hepimizin bir bakıma bunu komik bulduğunun farkındayım....

AMY : Oh, Tanrım, şimdi de bu sefer çocuklar....

Amy hole doğru giderken Dominic devam eder.

DOMINIC : Oyunda gizli bir çeşit antlaşma var.....

Frank kocaman bir ölçü İskoç viskisini yukarı kaldırır.

DOMINIC : Aksine - lûtfen ! - bunun iki taraflı bir ayrıcalık olduğuna karar verdiğim zamanki dehşeti bir düşün. Oh, senin hakkında gerçeği söylemeye karar vermişsem eğer !

Frank şaşırmış durur fakat Esme döner, en sonunda bütün dikkatini Dominic'e yöneltir.

FRANK : Hangi gerçek ?

ESME : Dominic, çok çok başarılısın. Endişelenmek için bir nedenin yok. Bugün can attığın o güce eriştin.

DOMINIC : Ama tabii, senin bakış açına göre bu kaba ve kötü...

ESME : Ben hiç bir şey söylemedim !

DOMINIC : Çünkü sen tırmanmayı istemenin yanlış olduğunu düşünüyorsun. Her nasılsa, bu hoş gitmeyen bir şey. Gücü istemek kaba bir şey, Ya da istenmesini kabul etmek. Senin içinde yaşadığın şartlar açısından, biz hepimiz biliyoruz, ben biraz utanç vericiyim.

Amy holden geri gelir ve Dominic onun sesiyle unuttuğunu hatırlar.

VELYN : Güzelmiş. Biraz daha alabilir miyim ?

ESME : Hayır, şimdi olmaz.

Amy kapıdadır, neler olup bittiğinin farkında değildir.

götüreceğim..

AMY : : Ne ?

DOMINIC : Evet. Bu snobizmden bıktım artık.

AMY : Hangi snobizm ?

ESME : Oh gerçekten !

FRANK : Şimdi sakinleş bakalım, koca çocuk.

DOMINIC : Bu bir türlü dile getirelemeyen varsayım. Benim ne söylediğimi biliyorsun. Her zaman ! Bu zevk sahiplerinin pis pis gülümsemesi ! Her ne zaman buraya gelsem, bu evin içine dalsam,,,,

AMY : Oh...

DOMINIC : Sadece duvarlara şöyle bir bakmam yeterli . Birdenbire kendimi kısa pantolonlar içinde buluyorum. Sanki onbeş yaşıma geri dönmüş gibi....

Amy bakar, fakat Esme tepki göstermez.

Üstelik siz ikiniz sarmaş dolaş oluveriyorsunuz. Her ikiniz de. Sanki Liseli kızlar gibi birbirinizin kulağına eğilip, gülüşüp kıkırdıyorsunuz. Ben bir anda bir tür çöpçü ya da bir hizmetçiden daha iyi biri olamıyorum.

BMC sana yaptıkları onu yapan osten bir bayrak olarak gösteren TV'ye kase ona nef gösteren halk beyni.

Ruhsat kitle-gösteren sarayın / televizyon var.

DOMINIC

: Bunu anlıyorum. Evet, tabii, bana sinirleniyorsun. Haklısın. Senin küçümseyerek yukardan baktığın bir ortamda çalışıyorum. Sen bu iyibir şey değilmiş gibi davranıyorsun. Fakat gerçekte senin asıl nedenin bu değil. Televizyonu gerçekten sevmiyorsun çünkü sana kötü haberler getiriyor. Çünkü, esasen, kabaca, o, insanlara, halk kitlelerine ait.....

ESME

: Oh, Dominic ' insanlar ' (Onunla alay ederek yüksek sesle güler.) Sen gerçekten 'insanlar' hakkında ne biliyorsun ?

DOMINIC

: Evet, temeldeki olgu şu : sen, kör olası, onu sevmiyorsun çünkü insanların gerçek duygularını yansıtıyor. Evet, gerçek şu : sen ondan korkuyorsun. Çünkü o korkunç, zevksiz canlılığı içinde televizyon, sana insanların ne düşündüğünü anımsatıyor. Onların görüşlerini işittiğin zaman, onların gerçek zevklerinin kanıtını gördüğünde, acımasız bir şekilde apaçık oluyor. Senin kendi yarattığın o içe kapalı, küçük sanat dünyasının şeffaf, dümdüz tutarsızlığı.

ESME

: Oh...

DOMINIC

: İnsanlar senin kaba diye düşündüğün şeyleri seviyorlar. Senin yüce zannettiğin şeyler için zamanları yok ! (Gülümser,

şenliği açarken ! Fakat soru şu, bunu yapmanı durduracak mı ?
Oh, hayır, seni değil. Onu her iki yönden de istiyorsun. Hem
yapmak istiyorsun, hem de alay etmek.

MY : Dominic...

DOMINIC : İngilizlerin kendi kurumlarına karşı tavrı bu : yabancılara
karşı onları savunmak fakat sizlerin kendinizin onları alaya
almaları ! Hiç bir şeyi ciddiye almaz gibi görünmenin ayrıca-
lığı. Ama diğer taraftan, hiçbir şeyin değişmemesinden emin
olmak !

Esme sakindir, Dominic söylediklerinin doğru olduğunu ve acı verdiğini
bilir.

Eğer programı yapmak istemiyorsan, o halde söyle o zaman. Beni
tahrik etmeye uğraşacağına .

MY : Uğraşmıyor. Başarılıyor derdimyor.

DOMINIC : Evet. Görüldüğü gibi başarıyor. (Amy'e affetmeyen bir ifadeyl
bakar.) Çünkü bunu her zaman düşündüm. Ne zaman ziyarete gelse
hep aynı düşünceye varıyordum. Benim hayatımı nasıl kazandığım
onun yukardan küçümseyerek bakmaya hakkı vardı. Fakat benim

son gördüğüm film Doktor Jivago'ydu. Benim bakış açıma göre oldukça iyiydi. Fakat biri bana gelirdi, 'Hayır, yanılıyorsun, berbattı' derse, pek önemli görünmez bana. Bunun için bir dostluğu yıkmaya değmez.

DOMINIC : Fakat biz değiliz. Tartışma bu değil. Biz sanat hakkında konuşmuyoruz. Doğru değil bu, değil mi ? Hayır, oldukça farklı bir şeyi tartışıyoruz.

FRANK : Nedir o ?

Ne Esme ne de Dominic cevap vermek ister.

Neyi tartışıyorsunuz ?

DOMINIC : Onun kızına lâıık olup olmadığını.

SEVELYN : Onun kızı mı ?

Amy araya girmek ister, fakat Dominic baskın çıkar.

AMY : Dominic

DOMINIC : Biliyorum, bir keresinde Amy'nin bebek beklediğini söylemişti. Amy'nin kendi bana söylemeden önce tuttu o söyledi. O akşam üstünü hatırlıyor musun ? Annenin haberi ağzından kaçırıldığı

DOMINIC : Söylemedi mi ? Benimle birlikte olmaman gerektiğini düşünüyor
Yaptığımız antlaşmadan nefret ediyor.

AMY : Lûtfen....

DOMINIC : Son derece açık. İşime dönmek için özgürüm. Tamam, doğru.
Biz bu konuda anlaştık. Anlaşmamış mıydık ? Esme doğru
bulmadı.

Esme 'nin yüzü bir maske gibi durur.

Görüyorsun, cevap veremiyor. Vermeyecek. İşte bu Esme'dir.
İtibarı açısından, asla yumuşak ve nazik bir şey söylemez.
Fakat biz niçin birbirimizin duyguları etrafında dansetmeyi
bırakmıyoruz ? Ben niçin bu eve gelip gitmeyi kesmiyorum ?

ESME : Güzel.

AMY : Anne...

DOMINIC : Seni bu programda istemiyorum.

ESME : Hayır, hayır, bunu görebiliyorum.

DOMINIC : Bütün bunlar Amy'nin fikriydi.

ESME : Evet.

DOMINIC : Çünkü... hadi bizler Amy' i biliyoruz.... herkesin geçinmek

dolayı onu programa aldığımı biliyordum....

ESME : Evet.

DOMINIC : Bazı şeyler inanmadan, samimiyetsizlik içinde yapılıyorsa daha çok yanlışla sürüklüyor. (Kapıya doğru yürür.) Amy, bu sana bağlı . Çocukları alabilirim, ya da almayabilirim. Lûtfen Ya hafta sonunu annenle geçir . Ya da neden olmasın benimle birlikte gel ?

Dışarı çıkar ve yukarıya merdivenlere yönelir. Onun çocuklara seslendiğini duyarız. Evelyn uyumuştur bile. Amy Esme'ye doğru bir adım atar, Esme dışarı hiç bir şey aksettirmez.

AMY : Merak ediyorum.... seninle konuşup konuşmayacağını görmek için yanına gitmeyi düşünür müsün ?

Esme sanki soruyu anlamıyormuş gibi bakar.

Anne, senin kabahatin değil, biliyorum. Fakat eğer sen bilemiyorumeğer sadece .. yukarı çıkıp onunla konuşmuş olsan.....

FRANK : Esme, onunla en azından konuşabilirsin.

ESME : Oh, demek sen de böyle düşünüyorsun, öyle mi ? (Odanın

En azından öğrendiğim şey bu oldu.

Hemen akabinde yukarıdan Dominic'in aşağıya seslendiği duyulur.

DOMINIC : (dışarıdan) Geliyor musun, Amy ? Çocukları alıyor muyuz ?
Hazırlar. Geri dönebilirler.

AMY : (Seslenir.) Bana sadece bir dakika ver.(Sürekli Esme'ye
bakıyordur.Seslenir.) Kararımı vermek için sadece bir dakikaya
ihtiyacım var.

DOMINIC : (Dışarıdan) Biz gidiyoruz.

Amy Esme'ye doğru bir adım atar.

SME : Hadi, boşver, o kadar dramatik değil, o kadar feci değil bu.
Biz birbirimizi göreceğiz ! Ben çocukları göreceğim.

MY : Hiç bir zaman anlamadın. Onu sevdiğimi biliyorsun. Asla benim
sevdiğim adamı görmedin sen.

SME : Hayır. Ayrıca onu görecektim olsaydım, korkardım , o an çoktan
uçup gitti. Şimdi akşam yemeğini hazırlamalıyım.

Birden Esme yol vererek döner, fakat Amy onun cevabıyla öfkelenmiş,
çileden çıkmıştır.

dolayı birden donup kalmıştır. Baş tacı edildiği masanın kenarında ayakta durur.

AMY : (Sahnenin dışından) Hazır mısın ?

DOMINIC : (Dışarıdan) Evet. Sana ait herşeyi aldım. Hadi gel, gidiyoruz
Sadece elini ver.

Merdivende onların sesleri duyulur. Sonra sessizlik çöker.

ESME : Frank, düşünüyorum da , belki, bu akşam şimdi...

FRANK : Tabii, elbette. Yarın seni ararım.

ESME : Arar mısın ? Buna çok sevinirim.

Frank başını sallar ve dışarıya, verandaya doğru yürür, giderken bir yandan da ceplerine hafifçe vurarak okşar.

FRANK : İyi misin, her şey yolunda mı , Esme ?

ESME : Söz veriyorum, ben iyiyim.

Frank dışarı çıkar. Dışarısı hemen hemen karanlıktır. Esme kadehleri ve tabakları toplamak için harekete geçer. Dışarıdan çocukların ve yetişkinlerin sesleri gelir. Sonra arabanın kapısı çarparak kapanır ve araba hareket ederek uzaklaşır. Esme son tabağı toplarken Evelyn uyanır.

EVELYN : Bernard nerede ? Biriniz söyleyin bana. Nerede Bernard ?

PERDE III

Aynı. Sekiz sene sonrası. 1993'te bir yaz gecesi. Çok karanlıktır. Masanın üzerinde tek bir lamba yanar, odanın içerisine büyük gölgeler düşürür. Frank tek başına oturmuş çalışmaktadır, üzerinde kısa kollu gömleği ve fitilli kadife pantolonu vardır. Masanın üzerinde kitaplar ve belgeler bir yığın oluşturmıştır. Gözlüklerini takmış, saatlerdir çalışıyordur. Alışkanlık haline getirdiği bir şişe viskisi yanibaşındadır. Ondan biraz daha uzakta Evelyn tekerlekli sandalyesinde uyuyakalmıştır. Şimdi doksaniki yaşındadır. İnsanı hayretler içinde bırakan solgun yüzü ve taranmamış, kabarık, kar beyaz saçlarıyla çok zayıftır. Ağzı açık uyumaktadır.

Bir kaç saniye sonra Frank dışarda yürümekte olan birinin sesini duyar, başını kaldırıp bakar. Amy verandanın girişinde belirir. Şimdi otuzlu yaşların sonuna gelmiştir, her zamankinden çok daha zayıf, ince görünmektedir ve oldukça yaşlanmıştır, hatta sıksa bile görünür. Sanki bir mülteci gibi odaya girer, odada kimsenin bulunduğunu farketmez.

AMY : Tanrım, beni şaşırttın.

FRANK : Aaaa dilerim.

olabiliyorlar.

Amy durumu anlayarak başını sallar.

Kendi başına arabayla dönmesini öğrenebilsin isterdim.

Amy bir an için ona bakar.

- AMY : Ya sen ?
- FRANK : Ben mi ?
- AMY : Sen gerçekten burada mı yaşıyorsun ?
- FRANK : Oh...
- AMY : Şimdi burada mı yaşıyorsun ?
- FRANK : Gerçekten burada mı yaşıyorum ? Sanırım bunu Esme'ye sormak zorundasın. Bir de , ne söyleyeceğini bana bildir, olur mu ?

Amy arabasının anahtarlarını masanın üstüne koyar.

- AMY : Peki ona akşam yemeği getiriyor musun ?
- FRANK : Oh, şey, yemekler biraz karmakarışık olabiliyor.
- AMY : Hâlâ o pub'tan mı alıyor yiyeceklerini ?
- FRANK : Mutlaka görmüşsündür.....
- AMY : Hayır, hiç bir şeyi farketmedim.....
- FRANK : Artık pub yok.
- AMY : Sahi mi ?

AMY : Aman Tanrım .

FRANK : Oh, Tanrım, ya. Hepsini fiçılarda biriktirilmiş Aqua Libra'yla yıkıyorlar.

Amy duvarlara bakarak odanın içinde dolanmaya başlar.

AMY : Peki, annem nasıl ?

FRANK : Dayanıyor. Düşünüyor. Onu buradan taşınmaya ikna etmeye çalışıyorum.

AMY : Ah.

FRANK : Bütün olan bitenden sonra. Dürüst konuşmak gerekirse, burası çok geniş. Londra'da bile yaşayabilir. Neden olmasın ? Fakat anneni biliyorsun.

AMY : İnatçı.

FRANK : Evet.

AMY : Duvarları da tablolardan arınmış diye bekliyordum.

FRANK : Henüz değil.

AMY : Yağlı boya tablolardan hiç sattı mı ?

FRANK : Yapabilseydi satar mıydı pek emin değilim. (hafifçe yüzünü buruşturur.) Babanın eserleri koleksiyoncular tarafından pek ilgi görmüyor. Sadece onu seven ve hatırlayan bir kaç kişi

Frank yüzünü buruşturarak gülümser, Ama Amy yanıtlamaz.

Düşünüyorum da ... sana bir şeyler getireyim mi ?

Amy başını sallar.

Annen burada olacağını biliyor muydu ?

AMY : Hayır.

FRANK : Açık söylemeliyim... bundan hiç bahsetmedi.

AMY : Uzun bir süreden beri hiç konuşmadık.

Frank bir an bekler.

FRANK : Tuhaf. Bir açıdan kaygısız duruyor. Böyle bir felâketten sonra Biliyorum. Ters. Fakat başka bir açıdan da bu onu daha mutlu yaptı.

AMY : Evet, bunu görebiliyorum.

FRANK : Üstünden bir yük kalktı.

Amy kaşlarını çatıp ona bakar, şimdi dikkatini yoğunlaştırır.

AMY : Onunla çok mu birlikte oldun ?

FRANK : Pekâlâ, bir çift pijamam var. Bir tane de bu evde bulunduruyorum.

AMY : Fakat onlar nerede duruyor ?

Frank cevap vermez.

FRANK : Sanırım, onun için ne hissettiğimi biliyorsun, Amy. Engel olamıyorum, senelerce hep aynı şekilde bunu hissettim. Belki de daha henüz eşimi kaybetmeden önce. İnsanlar bana diyorlar ki : ' Sen çılgınsın, böyle sürdüremezsin. Bu kadar uzun süre bekledin.' Ben de diyorum ki : ' Ve daha da uzun bekleyeceğim.

AMY : Ya. (Frank'in ilerisine, Evelyn'a doğru bakar.) Peki, Evelyn nasıl ?

FRANK : Oh, Evelyn. İşitiyor mu ? Artık hiç konuşmuyor. Ani sinirleni, kızmaları sona erdi.

Amy bir elini Evelyn'ın yüzünün tam önünden şöyle bir dolaştırır fakat hiç bir tepki almaz.

Asla bilemezsin. Yazgısını kabullenmiş mi ?

ESME belirir, Amy'i görür görmez durur. Şimdi altmışlı yılların başında
Elinde bir yığın zarf taşımaktadır.

ESME : Olur şey değil, Amy , aman Tanrım.

Esme bunu sakın söylemiştir, Amy şaşırarak döner.

AMY : Oh...

Esme eliyle faydasızmış gibi bir jest yapar ve bir anda gözyaşı hazinesi patlar. İlerleyip Amy'i ağlayarak kucaklar.

ESME : Oh, Tanrım, Amy. Amy, seni ne kadar özledim, tatlım...

AMY : Biliyorum.

ESME : Korkunçtu. Hayır, gerçekten.

AMY : Oh, Anne....

Esme altüst olmuş bir halde ağlamaktadır, ellerini Amy'nin saçları arasında dolaştırır.

ESME : Gerçekten, hayır, gerçekten, ben iyiyim...

AMY : Oh, Anne.....

Esme bilinçli kendini geri çekmeye çabalar, bir az önceki ani duygu patlamasından toparlanmaya çalışır.

2. sayfa gümüşe alırsın.

ESME : Açıkçası bu.... oh, bu... oh, bu çok aptalca, affet beni, bak konuşamıyorum bile.

AMY : Dert etme. (Bir an annesinin başını ellerinin arasına alır ve gözlerinin içine bakar.) Boş ver !

ESME : Aynı zamanda bu ...

AMY : Dert et

Her ikisi de bu saçmalığa gülerler ve Esme duygularını toparlamak için biraz uzaklaşır.

AMY : Evet, eminim.

ESME : Sana anlatamam, şu hastamız vardı.

AMY : Hangi hasta ?

ESME : Oh, biliyorsun.....

FRANK : Bir içki ister misin ?

Esme red anlamında elini sallar.

ESME : Yetmişinde yaşlı bir adam. Korkunçtu. Yeni bir kalp damarına ihtiyacı vardı.

AMY : Kalp damarı mı ?

ESME : Evet. Sorun yoktu, eğer yapmamış olsaydık , ölmüş olacaktı.

AMY : Peki.....

FRANK : Otursana.

ESME : Belki duymuşsundur, şu yeni operasyon var ya...

AMY : Hayır,hayır, tabii ki hayır. Nasıl duyabilirdim ki ?

ESME : Bir domuzdan kapakçık alıyorlar.

AMY : Bir domuzdan mı ?

ESME : Onu çıkartıyorlar,buzun içinde tutuyorlar. Domuzun kasının

sen dorukta en gergin anındasın....

AMY : Kesin.

ESME : Her yerde kan var, koyu geniş havuzcuklar içinde kan....

AMY : Tanrım !

ESME : Koyu kırmızı ! Ayrıca lazerler , şu yanmakta ... , kesilen et.... (Başını sallar.) Geri dönüyorum, neşteri uzatıyorum aşağıda benden sonra uzanan ele bakıyorum . Şu küçük hemşirenin parmağında gerçek bir halka var. Üstelik bir de berbat, tutkal rengi, çingirdayan bir bilezik takmış....

Frank sinirli sinirli Amy'e bakar, bu hikâyenin nereye varacağından ürküp korkmuş gibidir.

Düşünüyorum sadece: hayır, buna inanamıyorum. Üzgünüm, hayır, gerçekten !

FRANK : Ben tahmin edebiliyorum.

ESME : Gerçek şu (Bir an duraklar.) Tamam, korkarım, bir anda girişiverdim.

AMY : Girişivermek mi ?

ESME : Evet, demek istediğim, ona bağırmaya başladım. Bas bas bağırı

' Tanrı Aşkına, bu önemli bir operasyon !' dedim. 'Kameralar her şeyi görürler.' Orada öylece durdu. Sanki aklımı yitirmişim gibi yüzüme baktı.

FRANK :

Tabii, kesin.

ESME :

Bundan dolayı, o anda bütün stüdyo durdu. Yönetmen , oh, tepeden aşağıya geliyordu ! O küçük budala, somurtmaya başladı. ' Oh,boşver, bu sadece televizyon' dedi.(Öfkeyle duraklar.) İşte...

FRANK :

Tanrım !

ESME :

Hayır, özür dilerim, fakat benim için affedilmez bir şey bu. Herhangi bir şey söyleyebilirsin ama bunu asla söyleyemezsin.

Frank yeniden Amy'e gülümser.

FRANK :

Bu daha önce de olmuştu.

ESME :

'Eğer biz bunu yapıyorsak, gerçekmiş gibi yapıyoruz, ya da, aksi takdirde, hiç yapmayalım daha iyi!..... Peki, doğru. Temelde prensip bu. Kurallara uygun yani işini doğru yap ! Kendine sormalısın . Bu gerçek mi yoksa değil mi ? '

Amy kaşlarını çatar, cevap veremez.

Nausea. şimdi - oh . o kahrolası karmasa ! Bir ara cerrah

Amy
5. soru
dum, ' Söz konusu ben değilim, Tanrı Aşkına. Niçin benim
üstüme geliyorsunuz ? Sebep, şu küçük şıllık. Takmış babacığın
nın şeker rengi mücevherlerini, show'u bozuyor... (Esme
birden oldukça saldırgan olur.)

FRANK : (Amy'e) Sen ne istersin ? Bir içki alır mısın ?

ESME : Her şeyi bir tarafa bırak, benim canlandırdığım karakteri bir
düşün.....

FRANK : Hemşire Banstead....

ESME : Onun bakış açısından - tabii, bir düşün , show'u gördün....

Amy ilgisiz durur.)

Açık. O bir disiplin sahibi . Bunu diyebilirdin. Ya da
'O sadece kalın kafalı kahrolası bir kaltak' derdin.

FRANK : Oh, öyle öyle.

ESME : Her neyse. Gerçekten buna izin vereceğimi mi sanıyorsun ?
Tasavvur bile edilemez. Profesyonellikten yoksun bir kere.
Özür dilerim, unut gitsin, fakat ben yine de böyle düşünüyorum.

Frank biraz sonra soracağı soru için tedirgindir.

FRANK : Fakat ...

Amy kaşlarını çatmıştır, aralarında ne geçip gittiğini tam olarak anlamamıştır.

Frank için konu sadece para, başka hiç bir şey değil, ama sadece para. Her gece bana şöyle diyor : 'Bu işi mutlaka sıkı tutmalısın !'.....

FRANK : Tabii, kesin yapmalısın !

ESME : 'Senin iyiliğin için ,' diyor, ' Sadece başını eğik tut..' Bu Frank işte.Konuşup fikirlerimi söylemektense herşey !

Frank sessizce Amy'e döner, elindeki seçenekleri sorar.

O zaman ben de diyorum ki : ' Ne ? Bu koşullara tahammül etmek zorunda mıyım ? Ne zaman tiyatro kötü ? İnsanların hayatı ne zaman tehlikede ?

FRANK : Esme ...

ESME : Hiç bir şey söylememem mi gerekiyordu ? Tıpta en temel şey, gözlerimin önünde hiçe sayılırken mi ? Üzgünüm, umurunda değil, yapmayacağım bu işi. Benim bir vicdanım var. Bazan bütün bunlar artık insana çok fazla geliyor.

FRANK : Elbette.

Esme daha önce masanın üzerine koyduğu zarfları çekip alır.

Frank ayakta azarlanmış bir vaziyette durur.

Bu posta.... Bu posta çok korkunç... Geri dönünceye kadar onu en sona bırakmaya çalışıyorum. Bu yolla böylece ...

FRANK : Hiç bir şey farketmiyor.

ESME : Sabah işe gitmiyorum...

AMY : Hayal edebiliyorum....

ESME : En basit şekliyle bile düşünemiyorum.

Frank bu sözlerden eğlenir.

FRANK : Mektupları yastıkların altına saklıyordu.

ESME : Oh , sahil!

FRANK : Doğru. Gün boyunca, etrafta dolanıp bütün kanapelerin aralarında nerede ne bulacağım diye aranıp durdum !

ESME : Peki, ama bu gerçekten senin sandığın kadar aptalca değil. Aynı mektupları tekrar tekrar alıyorsun. Böylece Tanrı Aşkı (Birden vazgeçer.) Oh , at gitsin ! Gerçekten artık bunu tartışmak istemiyorum. Bu gece kesinlikle değil. Lütfen bunu tartışmayalım, olur mu ? Amy'i aylardır görmedim.

AMY : Hayır.

ESME : Oh gerçekten !

AMY : O çok komik. Sana da yürekten bağlı.

ESME : Evet. Korkarım, bütün koşullara rağmen benimle evlenmek için her şeyi göze alacak. İşin kötüsü, daha da ısrârci oluyor. Eğer bunu yapmazsam, vazgeçeceğini söylüyor.

AMY : Fakat bana tam tersini söyledi...

ESME : Öyle mi ?

AMY : Bana seni sonsuza kadar bekleyeceğini söyledi.

ESME : Oh, keşke, doğru olsaydı. Aslında bir teslim olma tarihi var. Evet, Noel civarında.

AMY : Peki, sen ne yapacaksın ?

ESME : Oh, Noel ! Ben Çarşamba gününün ötesini dahi göremiyorum. Bilmiyorum. Korkarım, bir gün kabul edip teslim olacağım. Onun Ford Granada'sına kurulacağım. Kızları boydan boya gezmek. Hiç kimsenin olmadığı bir kır kasabasında yaşamak. Balayımızı şu nehir kıyısındaki yapay sarmaşık kaplı otellerden birinde geçirmek. (Bir sigara alır, birden çileden çıkıp kızar.) Nasıl oldu bütün bunlar ? Bunu asla önceden farketmedim. Asla !

İşte buradasın Amy, seni görüyorum, ve ben ilk defa heyecandan titrediğimi hissediyorum.

AMY : Anne...

ESME : Sinirliyim dedim fakat aynı zamanda da rahatladım.

Gerginlik çözülmüştür. Esme daha tatlılıkla konuşur.

Seni çok özledim.....

AMY : Ben de .

ESME : Müthiş özledim seni. Ne kadar oldu ? Altı aydan fazla olmalı.
Sorunlarının tümünü gazetelerden okudum. Konuşup dertleşebil-
meyi o kadar özledim ki . Bütün olan bitenler, kendimi
çaresiz hissetmeme neden oldu.

AMY : Evet, ben de kendimi oldukça çaresiz hissettim. (Cesur bir şekilde gülümsemeyi başarır fakat gözleri yaşlarla dolmaya başlar.) Bir korkak gibi davrandığımı söyleyebilirsin bana, öyle sanıyorum. Başka türlü yapamadım. Kendi kabuğuma çekildim.

ESME : Evet.

AMY : Hiç bir zaman dinmiyor. Asla. Gerçekten, bunlar olup biterken kimseyle konuşmadım. Sadece çocuklarla kaldım.

Danwe Medyatek
Esme Sanatçı. Flora

heyecanlanıp coştı ki. Kapının eşiğinde her an kameralarla baktırdılar.

ESME : Bu mümkün mü ? Gerçekten İsveçli mi ?

AMY : Öyle sanırım.

ESME : İsveçli ! (Nefretle uzaklara bakar.) Daha ne kadar duygularını bastırabilirsin ?

MY : Gırtlaktan hırıldayan bir sesi var. Bir de tonlarca sapsarı saçları.

ESME : Onunla karşılaştın mı ?

AMY : (Başını sallar.) Bir tür beyinsiz Heidi. Ağzı kulaklarında, kocaman bir sırıtış. Bir dolu ' Niçin biz dost olamıyoruz? ' lafları.

ESME : Lütfen !

AMY : Neden biz dost olamıyoruz ? ' Çünkü sen kocamla yatıyorsun. Düşünüyorum da sadece bu yolumuzu kesiyor.' (Amy ateşli bir coşku içindedir, yüreği ise kavga dolu.) Fakat, oh, hay: o bizleri halkın gözü önündeki saunada istiyor. Eğer onun kendi yöntemleri varsa, üçümüz de , ince çubuklarla sıçrayı oynayacağız. Onun sulu gözlü masumiyet havalarını yutmayı kabul etmiyorum.

fırlayıp düştü. Çoğu zaman çılgın gibi davranıyor. Hüzünlü olan, onun artık neyi istediğini dahi bilememesi. Eskiden her şey çok daha iyiydi. Söz veriyorum. Evlendiğimizden beri, tuhaftı, ilk defa sanki barış içinde gibiydik. Evlenmeye karar vermek... her şeyi çözülemeye yetti. Ve sonra şu kadın beklenmedik bir anda ortaya çıkıp geldi.

Esme onu saygıyla ve sessizce izlemektedir.

Dominic şimdi bir medya abidesi. Bir sene boyunca yüzlerce program yapıyorlar. Müzik, söyleşilerin olduğu show'lar. Videolar. Bu nedenle şafak sökerken güne başlıyor ve işine kaçıyor.

ESME : Hâlâ evde mi yaşıyor ?

AMY : Oh, tabii, evet, birlikte yaşıyoruz. ' Çocukların iyiliği için ! ' Böyle mi söylerler ? Ama bir fark yaratmıyor. Onu hiç görmüyorum. Bir tek televizyonun önünden geçerken. Onu televizyonda izliyebiliyorum, tabii eğer bunu seçersem. .. (Isdırap içindedir, hiç bu kadar solgun olmamıştır.) Deniyorum, fakat titremeden, sarsılmadan sağlam durmak çok zor. Hangi ilişki olursa olsun, hemen bir role sokuyorlar beni,

ESME : Tatlım, kimin kabahatiydi bu ?

AMY : Ve sonra sana neler olduğu haberini aldım....

ESME : (Önemsizmiş gibi savuşturarak) Oh...

AMY : Tanıdığım bazı kişilerle konuştuk. Senin ciddi bir sıkıntı içinde olduğunu söylediler. Hadi, anlat bana !

ESME : Oh, emin ol, ama benimki sadece para derdi. Hepsi bu. (Amy'e neşeyle gülümser.)

AMY : Borçlar mı ?

ESME : Evet, tabii.

AMY : Peki, çok mu yüksek borçların ?

ESME : Gerçekten işin ucunu kaybettim ben...

AMY : Anne ...

ESME : Sürekli değişiyorlar.

Amy ona bağışlamayarak bakar.

Şu zarflardan birini en son açtığımda, evet, oldukça yüksek bir tutardı.

AMY : Ne kadar ?

Fakat Esme çoktan ayağa kalkmıştır ve fırlatıp atılan zarflara doğru yönelir.

ESME : Beş yüz bin - ya da öyle bir şey. Daha bir dolu küçük figürler de var. Tam olarak beş yüz bin değil. Ondan biraz daha çentikli bir şey. (Tam bir tiyatro oyuncusu edasıyla dikkatle bakmaktadır, Amy bundan açıkça tedirgin olur.) Ya da belki de altı. Hepsi bütünüyle akademik. Bu aldığım en yüksek olanı değil. Bir sabah, sadece gözlerime inanamadım. Ona baktım. Sekizdi ! Sekiz yüz binin üzerindeydi. Sanki gözümün tam ortasından vuruldum gibi hissettim.

AMY : Neden gülüyorsun ?

ESME : Tatlım, başka ne yapabilirim ki ? Bütün her şey tamamiyle... şey, vücut deneyimimin dışında. Gerçekmiş gibi davranmanın hiç bir amacı yok, öyle değil mi ?

AMY : Ama bu gerçek.

ESME : Evet. Fakat - üzgünüm - en basitinden ona sahip değilim. O halde benden ne yapmamı istiyorlar, Tanrı Aşkına ?

Frank zafer kazanmış bir edayla , elinde bir tepsi sıcak içecekler ve bisküviler içeri girer.

FRANK : Sıcak kakao !

ESME : Tabii, demek istiyorum ki onlara ne verirsen alabilirler.

(Odanın ortasından yüz­süzce sı­rı­tır.)

AMY : Amyanta kadar dü­ştü­ğü do­ğru mu ?

ESME : Amyant ! Sen öyle diyorsun. Bir de şu silikon var, hani şu kadınların göğüslerine takdirdikleri.

AMY : Silikon mu ?

ESME : Milyonlarca Amerikalı ev kadını

FRANK : Çılgınlık...

ESME : Hepsi doktorlarını mahkemeye veriyorlarmış . Kasırgalar kopmuş.

FRANK : Adı Hugo. Elyse. Victoria.

ESME : Doğru. Amerika boyunca hız alıp evleri birer kibrit çöpüne dönüştürüyormuş. Şu şirin, küçük adlarına rağmen.

Frank kakaosunu karıştırırken başını kaldırıp gülümser. Bu arada Esme daha abartılı anlatmaya başlar.

Bakin, size anlatıyorum, her nerede ciddi bir felâket olursa - yere düşerseniz, yıkılıp çökerseniz, eviniz yanıp kül olursa - dünyanın her ülkesinde , işlem aynıdır, kurbanlara dönüp dersiniz ki : ' Telâşlanmayın. Endişelenmeyin, gerçekte bir sorun yok. Sadece bir form alıp doldurun. Şu garip İngiliz tiyatro oyuncusu ödeyecek !'

FRANK : Şey...

SME : Sadece bunun bir anlamı yok.

AMY : Fakat ...özür dilerim... bu sendikaları kim seçiyor ? Sizin içinde bulunduklarınıza aslında kim karar verdi ?

SME : Kakaolu adam.

Frank sütlü içecekleri karıştırıyordur. Bir anlık sessizlik olur.

FRANK : Doğru.

AMY : Sen mi ?

FRANK : Evet.

SME : Bunu bilmiyor muydun ?

AMY : Sanırım, tam olarak hiç kavramamıştım. Bizzat sen mi ?

SME : Frank Lloyd's için bir komisyon temsilcisidir.

FRANK : Öyleyim. Onların işlerini götürüyorum. Müşteriler buluyorum.

AMY : Anlıyorum.

Frank bundan sonra Amy'nin ne söyleyeceğini bekler. Hassas bir andır.

Finansla ilgili bir şeyler yaptığını biliyordum.

FRANK : Hayır, hayır, spöze... olarak.

AMY : Anneme tavsiyelerde bulunduğunu biliyordum.

AMY : Evet.

Frank sanki bu düşünce saçmaymış gibi güler.

Fakat demek istiyorum ki ... sen onu uyarmıştın ,değil mi ?

FRANK : Elbette.

AMY : Bütün riskleri anlatmış mıydın ?

FRANK : Lûtfen. Sorun yok. Her şeyi doğru yaptım. Etik açıdan doğru hareket ettim. Kusursuz. (Amy'e doğru eğilir.) Bisküvi ?

AMY : Hayır, teşekkür ederim.

FRANK : Sadece kötü talih.

Esme oturmuştur, Frank'e açıklaması için sözü bıraktığına memnundur.
Frank sakın, huzurlu görünür.

AMY : Ama esas nokta şu : Ben de ...gazetede okudum. Bazı kişiler varmış ... borçlanabileceklerinin hiç limiti yok gibi görünüyordu.

RANK : Evet.

MY : Annem de onlardan biri mi ?

SME : Yaşlı Muggins. Bilemez miydin ?

Frank tedirgin olmamış gibi görünür.

RANK : Onun adı 'Sınırsız Borç'. İşte bu Lloyd's 'un sunduğu şey.
Önemli bir isim olarak para koyuyorsun ve kuruyorsun.Ve sonra

yatırımcının da aklına gelmedi.

AMY : Tamamiyle...

FRANK : Belki sonunda günün birinde bir felâket ortaya çıkabilirdi.
Çok az belirti vardı.

AMY : Fakat ... bunu nasıl soracağımı tam olarak bilemiyorum...
sanırım sen hiç şüphesiz sen bunu kabul edersin... Tahminen
ikiniz de aynı gemidesiniz, değil mi ?

Frank Esme'ye bakar.

FRANK : Şey...

AMY : Sen değil misin ?

FRANK : Tabii, bazı sorunlarım var. Kötü kayıplar aldım. Benim için
pek kolay bir süre olmadı.

AMY : Ama ?

FRANK : Ama ben daha farklı bir sendika alanındayım. Bunun tümü
fazlasıyla teknik bir konu, fakat benim biraz farklı bir
portföyüm vardı.

AMY : Anlıyorum.

Frank'in tavrı hâlâ yumuşaktır. Esme ise bir sfenks gibi durmaktadır.

AMY : Kendi paran söz konusu olduğunda daha temkinli mi, demek istedin ?

Bir anda Esme ayağa kalkar.

FRANK : Bak, şimdi...

AMY : Tamam, şimdi anlıyorum, neler olup bittiğini anlıyorum.

ESME : Frank, galiba bizi yalnız bıraksan iyi olacak. Düşünüyordum da, neden burada yatmıyorsun ? Sabah tekrar konuşabiliriz : (Onu yanağından öper.)

FRANK : Olur. Nasıl dersin. (Dışarıya, kapıya doğru yürür. Fakat kapıya ulaşır ulaşmaz geri döner.) İnan bana, hepimiz insanların öfkelenip kızdığını biliyoruz. Böyle yanlış bir şey olduğ zaman , insan doğası : saldırmak istersin. Fakat böyle şeyler oluyor. İşte bu. Bunlar tecrübenin bir parçası. Şimdi izin verirseniz, ben yukarı, üst kata gidiyorum.

Kakaosunu alıp gider. Kapıyı kapatır kapatmaz Amy patlar.

AMY : Oh, bak, üzgünüm, fakat bu korkunç...

ESME : Oh, Amy.

AMY : Öyle olduğunu biliyorsun.

AMY : Sahip olduğun her peniyi o aldı. Peki hiç bahsetti mi ?....
hiç daha önce bahsetti mi çok sinirli olduğundan ? ...hayır,
senin paranın yapmakta olduğu bütün riskleri almak konusunda
çok akıllıymış, değil mi ?

Esme bu soru karşısında tuzağa düşmüştür.

ESME : Hayır, fakat adil ol, asla ona sorduğum bir şey değildi bu...

AMY : Oh !

ESME : Bu konu hiç ortaya çıkmadı.

AMY : Eminim, hiç çıkmamıştır.

ESME : Bunun bütünüyle kasten yapıldığını söylemeyi baştan reddediyorum.

AMY : Tanrım, seni mahveden, bu adam... sen de tutmuş , onun burada,
bu evde yatmasına izin veriyorsun.

ESME : Neden, tabii ki, refakat eden birine hakkım var.

AMY : Evet, ve üstelik , Esme olarak , tutup senin hayatını harabeye
çeviren adamı seçiyorsun.

Fakat Esme şimdiden saldırmaya hazırdır.

ESME : Üzgünüm, ama gerçek şu; onların parasını aldım.

AMY : Eeeee ?

başkalarını suçlamayı reddedersem. Nasıl olur da kendimin haricinde bir başkasını suçlayabilirim.

Amy kaşlarını çatıyor.

AMY : Fakat zaman zaman şüphelerin olmuştur...

ESME : Oh...

AMY : Para öylece akıp gittiği zaman dahi ? Hiç düşünmedin mi, sıkı tutun, burada bir problem var diye ?

ESME : Şey, bunu şimdi sen söylüyorsun.

AMY : Hiç düşünmedin mi, bu iş doğru olamayacak kadar iyi diye ?

Esme lakayt bir tavırla omuzlarını silker.

ESME : Nakit para tıpkı okyanus gibi yuvarlanıp akıyordu. Gerçek şu ki : bunun senin hakkın olduğunu düşünmeye başlıyorsun. O kadar çok alıyorsun ki farketmiyorsun bile. Şöyle düşünüyorsun 'Gayet hoş bu. Muhakkak böyle devam edecek.'

AMY : Fakat sonra biraz kaybetmeye başladığın zaman.....

ESME : Ah...

AMY : Evet, kayıplar başladığında ... o zaman hiç olmazsa düşünmüş-

... mutlaka?

için çalışıyor gibiydiler.

AMY : Oh sahi !

ESME : Tanıdığım bir delikanlı vardı, kilise bile onu almak istemişti, fakat Lloyd's almıştı - oh, Tanrım , evet, hiç dert değil. (Gülererek sigarasını söndürür.)

AMY : Ama, işte, esas nokta bu : bir gün bir şeyler kaybedeceğini biliyordun sen.

ESME : Evet.

AMY : Her zaman böyle bir olasılık vardı.

ESME : Oh, kesin.

AMY : Fakat onlar gerçekten durup sana açıklamadılar mı ? ' Bak, kazandığın her peniyi kaybedebilirsin ?

Esme bu soruyla eğleniyor gibi görünür.

ESME : Oh hayır, her peniyi değil. Amy olayı kavradığını sanmıyorum. Bundan çok daha fazla kaybetmekteyim. Eğer sadece şu anda sahip olduğum her şey olsaydı, sonra - bırak yüzleşelim - hiç önemi olmazdı. (Kendi mantığından dolayı muzaffer bir edayla ayağa kalkar.) Hayır, bu ...şey... bu çok daha korkunç.

fakat şu basit gerçek asla değişmeyecek : ben her zaman meteliksiz olacağım.

Amy onun dikkatini yoğun tutmaya çalışır.

AMY : Beki, ama, sana hiç kimse açıklamadı mı ? İlk katıldığın zaman sana bu açıklanmadı mı ?

ESME : Oh, tabii, demek istiyorum ki, evet, çok dağınık bir şekilde.

AMY : Anne, lûtfen, anlat bana, açıklandı mı, açıklanmadı mı ?

ESME : Evet, demek istiyorum ki, evet. Frank beni Londra'ya götürdü.

AMY : Sonra ?

ESME : Çok güzel bir öğlen yemeği yedik. Lloyd's'daki idare meclisi odasında, gerçekten güzel bir yemek ve Başkan , şey... mesele şu, benim Ophelia'ya bayılmış.

Amy gerçekten kızgın uzaklaşır.

AMY : Buna inanamıyorum !

ESME : Ve hemen kısa bir süre sonra bana şu formu verdi.

AMY : Form mu ?

ESME : Muvafakat formu.

Amy sinirli bir şekilde başını sallar.

' Parmağını bile kıpırdatmadan , bu paranın hepsini alacaksın
Ona şöyle derdim : ' Bak, ben dünyaya daha dün gelmedim.'
Böylelikle, bir açıdan, evet, kabul etmek istemiyorum, fakat
en önemli olan, tavır. (Çaresizce elini sallar.) Görecektin
onu. Ortada, şu büyük gümüş şamdanlar vardı. Bütün o porsele
ler, billûrlar, o muhteşem meşe kaplı odada alabildiğince
yayıлып uzanmıştı. Doğru, Bütün İngiltere'yi görüyordum,
körolası tiyatro olarak. Fakat bazan tiyatroya karşı koymanı
zor olduğu anlar vardır.

AMY : Ama, Anne, tiyatro değil artık bu. Bu gerçeğe yüzleşmelisin
O eski günler uçup gitti. Sen kendin söylüyordun bunu :
o eski İngiltere bitti. Şu an geri dönüp mücadele etmek
zorundasın.

Esme ona anlamadan bakar.

ESME : Geri dönüp mücadele etmek mi ? Nasıl ?

AMY : Şey....

ESME : Oh, hiç şüphesiz, sen benim dilekçeler yazmaya başlamamı
istiyorsun, öyle mi ?

AMY : Evet....

Konferans için Bireysel (Soru) soru sorulmuş. Aşağıda
detaylı olarak ifade edilmiştir.

olacaksın. Niçin bir kısmını geri alabilmek için konuşuyor
olmayasın ?

ESME : Bir eylem grubuna mı katılayım ? Hayır, hiç sanmıyorum. Kucak
dolusu yargıç ve Tory MP'lerle birlikte bir grev sözcüsünün
yanında görülmeyi istediğimi hiç sanmıyorum. Hayır, teşekkür
ederim. Cezamı çekmeyi tercih ederim. Cezamı çekeceğim ve
cehenneme kapanacağım.

AMY : Oh, Tanrım, sen bunun çok soylu olduğunu düşünüyorsun.

ESME : Hayır, sadece makûl görünüyor.

AMY : Sanırım, burada bir çeşit prensip var zannediyorsun.

ESME : Tamamen, öyle. Prensip öne çıkıyor, sanırım. Evet.

AMY : O halde, tabii, hepimiz biliyoruz ki, hiç bir soru yok. Bunu
kabullenmek zorundayız. Çünkü bizler prensipin hayatımızda
hangi rolleri oynadığını biliyoruz.

Şimdi Esme Amy'e şüpheyle bakar, neyi kastettiğini anlamamış gibidir.

ESME : Tabii, eğer buna değecek diye düşünseydim, belki bir şeyler
yapabilirdim...

AMY : Güzel.

ESME : Eğer işe yarayacağına inansaydım, bir kampanya başlatırdım.

- ESME : Oh, hadi...
- AMY : Ben bile ... gazetelerde okumuştum...
- ESME : Bu sadece çılgınca bir düşünce.
- AMY : Gerçekten Lloyd's'un üyelerinin yarısı, başlarını derde sokan bu piçleri mahkemeye veriyorlar. Sen neden vermeyesin ?
- ESME : Bunun aşikâr olduğunu düşünebilirdim.
- AMY : Neden sen bu kadar farklı olmalısın ?
- ESME : Şey, sanırım, oldukça kısa bir süre sonra onunla evleneceğimi olgusu beni engelliyor. (Bu şakayı Amy'e yapmıştır, fakat şimdi dönüp Evelyn'ı işaret eder.) Ve aynı zamanda... sadece düşün. Evelyn'a kim bakar ? Kim onun hemşire masraflarını öder, sanıyorsun ?
- AMY : Peki...
- ESME : Eğer Frank ve cömertliği olmamış olsaydı , Evelyn şu bakım evlerinden birinde çoktan kalıyor olurdu.

Fakat Amy işin ucunu bırakmaz.

- AMY : O halde ne diyorsun ? Yani, hayatının geri kalan kısmında Frank'in tutsağı mı olacaksın?
- ESME : Hayır, tabii ki değil. Ben Frank'in tutsağı değilim.

Bizim yaptığımız eylemlerin dışında asla 'biz' yoktur.

(Aniden sesinin tonunu yükseltir, Esme'nin mücadele konusundaki isteksizliğine kızmıştır.) Anne, seninle oynuyorlar.

Bunu anlamıyor musun ? Bu insanlar birer düzenbaz. Onların havalı tavırları var fakat derinde onlar sadece birer suçludur.

Senin gibi insanların sırtından beslenirler ! Kesinlikle, biliyorsun ki , şu an senin harekete geçeceğin an. İki defa gelmez bu an. Yüreğinin derinliğinde bunu biliyorsun, tahmin ederim. Hayatını kontrol altına almalısın .

ESME : Kontrol altına almak mı ?

AMY : Evet.

ESME : Bu günlerde hepinizin ağzında düşünmeden gevelediği bu saçmalık da nedir ? Kontrol altına almakmış ! Sanki hepimizin hayatı birer araba motoruymuş gibi. Bir zahmet anımsarsan, ben hiç araba kullanmadım...

AMY : Doğru !

ESME : Ayrıca, hiç bir zaman da kullanmayacağım. (Şimdi küçümsemey dolu bir öfkeyle parlar.) Ne kadar anlamsız bir klişe ! Eğer bana sorarsan, erkekler niçin her zaman kendilerini aptal yerine koyarlar diye, nedeni : onların şu gülünç kavrama

demektir. Sadece çocuklar haykırır : "Bak bana, Ben sorumluyum." Pekâlâ, ben yapmayacağım. Reddediyorum. Ağlayıp sızlanmak fikrinden nefret ederim. İlacını almadan, "Tamam, talihim kötü gitti. Fakat işte hayat böyle " demekten de düşünce olarak nefret ederim. (Odanın ortasından yürür ve sanki konu bitmiş gibi oturur.) Beni ikna edemiyeceksin. Bu nedenle hadi, lûtfen , konuyu değiştirelim.

Kısa bir sessizlik olur.

Neden öyle bakıyorsun peki ?

AMY : Ne yani, büyülenip kalmış mı olmalıyım ? Bunu mu demek istiyorsun ? Bu bir çeşit gösteri mi ? Annem yürekli ve cesur bir gösteri sahneye koyuyor. Neyse, unut gitsin ! O kahrolası şeyler hiç de büyülenmedim .

ESME : Amy ...

AMY : Bir zerre kadar bile etkilenmedim. (Esme'ye doğru suçlayarak yaklaşır.) Aksine onu hiç de büyüleyici bulmuyorum. Sadece dokunaklı buluyorum onu, görüyorsun. Tüm hayatım boyunca onu dokunaklı buldum. Çünkü anımsayabildiğim kadarıyla sen hep bunu yaptın.

ESME : Ne yaptım ?

ayrıcalıklı varoluş ! Bu insanı tüketen gösteri ! ' Ben bir oyuncuyum. Oh, Tanrım, hiç bilmiyorum bu konuları ! ' Tam ödül kazanacak bir komedi, baş rolde de benim neşeli, canayakın annesi 'Oh, sadece bana belgeyi gösterin. Nereyi imzalıyorum ? ' Daha ne kadar uzun zaman bunu yapabileceğini sanıyorsun ? Kendi problemlerinle yüzleşmeyi ve onları kabullenmeyi reddetmek. Oysa ki, o problemlerin çözüm yolları karşında duruyorken, eğer sen çözmeyi seçersen.

ESME : Oh sahi mi ?

AMY : Fakat , hayır, tabii sen onları kavrayamazsın. Peki niçin ? Çünkü sen bunun küçültücü olduğunu düşünürsün. Çünkü herkes gibi davranmak durumunda kalacaksındır.

Esme karşılık verebilme fırsatını kollar.

ESME : Oh, anlıyorum, ayrıca sen kendinin çok daha iyi yaptığını demek istiyorsun.

AMY : Hayır...

ESME : Hayatını benden çok daha iyi mi yaşadın ? Bir bıçak kadar keski olduğun şu "kontrol" konusu - oh evet , güzel söz söyleme sanatında ustalık kazandın - eminim, retorik kolaydır -fakat senin

(Esme durumun açık seçik oluşunu görerek gülümser.)

Çocuklar mı yoksa nedir ?

AMY : Hayır. Hayır. Konu çocuklar değil.

ESME : Nedir peki ? Sadece bildiğinden şaşmayan inadin mı ? Yoksa Amy'nin şu bilinen bakış açısından 'Aşk her şeyi kazanır' düşüncesinden dolayı mı ?

AMY : Hayır, bu da değil.

ESME : O halde , söyle bana, nedir ?

AMY : Ne olduğunu sanıyorsun ? (Aniden gerçekten derin bir ısıdıp içindedir.) Çünkü senin haklı olduğunu kabul etmeye tahammül edemedim.

Esme durur, donup kalmıştır.

Niçin seni aramadığımı sanıyorsun ? Neden seninle altı aydan ya da daha fazla zamandan beri konuşmadık sanıyorsun ?

ESME : Bilmiyorum.

AMY : Çünkü Dominic'le ciddi sorunlarımız olduğunu farkettiğim an, tahmin et, ne oldu bakalım ? Annemle hiç konuşmak istemediğimi anladım.

Esme sessizdir, şaşırmıştır.

ESME

: Oh, Amy...

AMY

: Fakat, her gün o ana tahammül edemeyeceğimi düşündüm, senin gözlerinde göreceğimi, bal gibi bildiğim o saf muzaffer edaya (Acıyla gülümser.) Dominic'i küçümsediğini, ona yukardan baktığını hep tekrarladın durdun . Televizyonda çalışıyordu, böyle dedin....

ESME

: Doğru.

AMY

: Televizyondan nefret ediyordun, çünkü onun sayıncı değeri zehirdi....

ESME

: O zamanlar öyle düşünüyordum.

AMY

: Oh, onunla yapacak hiç bir şeyin yoktu...

ESME

: Ne istiyorsun ? Bir şekilde yaşamak zorundayım.

AMY

: Fakat görmüyor musun , bütün bu olan bitenler ne kadar haksız, değil mi ? (Birden, dosdoğru, kahkaha atarak güler.)
O kahrolası televizyon show'un hakkında konuşup duruyorsun.
Onu görmüş müyüm ? Onu izlemiş miyim ? İzledim.Fakat sadece kara gözlükler ,bir de kulaklıklar takarak ! Her iki kulağıma

Esme geri döner.

Bu çok tipik. Prensiplerini ortaya koyuyorsun. ' Tiyatro!'

ya da tersi olabilecek şeyler var.Fakat Hemşire Banstead...
Tanrım, Hemşire Banstead hemen hemen insani hiç bir nitelik
taşımıyor bile.

ESME : Amy, şimdi...

AMY : Bu show samimiyetle tartışabileceğin her şeyin çok ötesinde.
Sen orada durmuş bir operasyonun hijyenik olup olmadığı hakkı
da ciddi ciddi tartışıyorsun. Efendim show gerçekmiymiş,yoksa
değil miymiş . Biliyorsun, bunlar tıbbi işleme dayanmaz.
Bunlar birileri gerçekten rol yapmayı öğrenmiş mi ,değil mi
ona dayanır.

ESME : Kötü değil. Kötü de oynanmıyor. Bazı senaryo metinleri zayıf.

AMY : "Hemşire, sanırım hemen bir tonsillectomi'ye ihtiyacım var!"
"Doktor, ben amniotik sıvımı kaybetmekteyim!"

ESME : Amy, şimdi bu sadece gereksiz yere gaddarlık !

AMY : Gaddarlık mı ? (Şimdi daha sakın ve yumuşaktır.)Asla şunu
görmedin. Dominic komik ve nazikti. Hırs onu mahvetti,hepsi bu
Çünkü o medya dünyasının çok önemli olduğunu sanıyor.Gerçekten
bunun doğru olduğunu düşünüyor. Bu nedenle, onunla konuşmak
daha da zorlaştı.... Yıllar geçtikçe ona ulaşmak daha zor
olmaya başladı. Doğru. Sadece magazin dergilerindeki fotoğraf.

olduğumu mu sanıyorsun ? Her zaman sezmiştım : bir gün bu adam işinde yükselecek. beni boz durup harcayacak ve kendine yeni bir model bulacak. Bir gün bunun başıma geleceğ- ni biliyordum. Ah, bu erkekler beklerler. Hazır oluncaya kadar.

Esme ona bir an bakar.

ESME : Peki, ayrılacak mısınız ?

AMY : Neden ? Sen tatmin ol diye mi ?

ESME : Hayır !

Bir sessizlik olur.

AMY : Bizim ayrılmamızı istiyorsun çünkü o zaman haklı olduğunu kanıtlamış olacaksın.

Bir saniyelik sessizlik olur. Evelyn kımıldar ve uykusunda bir çığlık atar. Esme hemen kalkar ve Amy'e doğru bir hamle yapar.

ESME : Oh, Amy, Amy, lûtfen gel buraya , sarıl bana...

AMY : Hayır, Anne...

ESME : Amy, lûtfen, Amy...

AMY : Yapamam....

Amy geri çekilmiştir. Esme, tam olarak gerçekten onun ne yaptığını bilmeden, onu takip eder.

Artık hiç uyuyamıyorum. Düşünemiyorum bile, ısıdırap içindeyim.

ESME : Amy...

AMY : Nasıl bir annesin sen ? Telefon açıp konuşabileceğim bir anne istiyorum.

ESME : Lûtfen. Lûtfen, gel , sarıl bana.

AMY : Kimi arayabilirim , kim yargılamayacak beni ?

ESME : Amy, lûtfen kes şunu !

Şimdi kollarını onun etrafında tutar, fakat Amy mücadele eder. Bir an için iki kadın sanki kavga ediyor gibidir. Esme ona sarılır. Amy ise bu kucaklamadan kaçmaya çalışır.

AMY : Bana bütün söyleyeceğin, bana her zaman söyleyeceğin sadece 'Pekâlâ, tahmin et nedir, canım ? Taa baştan ben haklıydım.. (Birden haykırır.) Yapamam ! Bunu yapmayacağım ! Lûtfen bıra gideyim.

ESME : Amy !

AMY : Lûtfen bırak gideyim ! Lûtfen !

Bu durum her ikisi için de ani ve şaşırtıcıdır. Amy Esme'yi şiddetle geri itmiştir ve bu anın yoğun duyguları içinde sarsılmıştır. Evelyn inildeverek kımıldar.

ESME : Lûtfen kal....

AMY : Üzgünüm, Anne, kalamam. Bu gece değil. Londra'ya geri dönmem gerekiyor.

ESME : Sana yalvarıyorum, Amy, lûtfen kal.

AMY : Kalamam. (Ona bakar, hâlâ Esme'nin yanına gitmeyi gözüne yediremez.) Tamam. Endişelenmene gerek yok. Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim, biliyorsun.

ESME : Lûtfen kal. Bir tek bu gece. Sadece burada kal ve beni rahatlat

AMY : Yapamam. Geri dönmem gerek. Gitmeliyim. Sadece çaba göstermeli ve sağlam durmalıyım.

Her ikisi de bulundukları noktada kök salmış gibidirler.

Lûtfen bırak beni. Anne. Lûtfen bırak gideyim. Gitmem gerekiyor

Sonra Frank kapıyı açar ve bir anda Amy hızla verandaya doğru geri döner

Seni görmeye geleceğim. Seni arayacağım.

SME : Amy, Amy....

RANK : Bir bağırışma duydum. Sizin aşağıda bağırıştığınızı duydum.

MY : Hoşçakal.

Esme verandaya doğru koşar ve kaybolur, dışarıdan bağırır.

Son sahne mekan değiştirme.

PERDE IV

16 yıl sonra İlhami

Londra (1995). Batı Yakasında Viktorya dönemine ait küçük bir tiyatroyu sahne arkası. Elektrik ampülleriyle çerçevelenmiş sıra sıra aynalarla dolu küçük bir soyunma odası. Esme burayı dekore etmek konusunda hiç bir şey yapmamıştır, bu nedenle odanın bıraktığı etki ,insana acı veren bir şekilde çıplak oluşudur. Esme'nin makyajı için bir yüzey ve bir tabure vardır. Küçük bir kanepa ile bir paravan göze çarpar. Bir rayın üzerinde dönem kostümleri asılıdır.

Perde açıldığı zaman, Toby Cole daha yeni ortaya çıkıyordur. Yirmi yaşlarında var yoktur, saçları karmakarışık, kendi neşelidir. Üzerinde bir tişört, boynunun etrafında bir walkman vardır, fakat daha henüz üzerinden dönemin kısa pantolonuyla, koyu makyajını çıkartmamıştır, bu nedenle bıraktığı etki oldukça gariptir. Sinirli bir şekilde soyunma odasına yaklaşıp içeriye seslenir.

TOBY : Affedersin , bir mahzuru var mı ? (Durak.) Esme, seni rahatsız ediyor muyum ? (Durak.) Uyuyor musun ?

ESME : (arkadan) Keşke.

Durak 45 sonra

Esme paravanın arkasından ortaya çıkar. Simdi altmışlı yaşların sonuna

Hiç bir şey yemiyorsun .

Esme ona bakıp gülümser . Toby bırakıp gitmek istemez .

Matine hakkında ne düşünüyorsun diye soracaktım ?

ESME : Oh...

TOBY : Ben memnun kaldım. Kendimi oldukça iyi hissettim. Şu son sahnenin özde nasıl yapılacağını keşfetmeye başlıyorum. Ritm. Sen her zaman ritm konusunda bağırıp çağırıyorsun. Öğleden sonra düşündüm ki...şey , aslında ritm hiç de fena değil .

ESME : Hayır.

TOBY : Şu ilk sahnede, sormak istiyordum : sen bana elmayı verdiğin zaman çok mu sabırsız görünüyorum ?

ESME : Hayır, kesinlikle doğru yaptığını düşünüyorum.

Toby huzur içinde kapının etrafında dolanır.

TOBY : Bu akşam yönetmen gelecek mi ,duydun mu ?

ESME : Hayır.

TOBY : Onun ne düşündüğünü duymak ilgimi çekecekti.

Esme hiç bir şey söylemez.

... gerçekten

oyunu görmeye geldiği zaman, dedi ki : -sana söylemek pek hoşuma gitmiyor -şey , dedi ki ,bu oyunun senin şimdiye kadar oynadıklarının en iyisi olduğunu söyledi.(İncitmemek için elini kaldırır.) Sen onun en sevdiği tiyatro oyuncususun, demek istiyorum ki, kabalık etmek istemiyorum fakat o gençken.

ESME : Tamam.

TOBY : Fakat dedi ki ... şey herkes öyle diyor ... şanki şimdi sende farklı bir şey var gibi.

ESME : Belki de .

TOBY : Annemi duymalıydın. Gerçekten bu fevkalade şeyi demek istedi. Gerçekten bunu kastediyordu....

Esme hazırlanmaya devam eder.

ESME : Annenle iyi geçiniyor musun ?

TOBY : Annemle mi ? Oh, kesin. Demek istediğin, annemle mi ? Evet, mutlaka. O daha çok ...şey, onu hiç bir zaman bir yakınım, akrabam gibi düşünmedim. Aslında onu benim annem gibi de düşünmüyorum. Biliyorsun, belki de ben şanslıyım. Belki benim jenerasyonum bu, fakat benim için annem daha çok bir arkadaş gibi.

- ESME : İyi.
- TOBY : Asla dışda oynamıyorsun. Dikkat ettim, her şeyi derinden, içinden çıkartıyorsun. Bu nedenle seyirciyi kendine çekiyorsun Her şey onlara bağlı ve bir bakıma onlar çaba sarfediyorlar...
- ESME : Evet.
- TOBY : Kendileri de dalıp gitmek ve bulmak zorundalar. (Bir sonraki sorusu için biraz sıkılarak) Benimse bir türlü bilemediğim şey bunu nasıl yapıyorsun ? Aptalca görünebilir. Bunu öğreniyor musun ? Bir giz mi var ? Çok özel bir şey.
- ESME : Hayır, öyle olduğunu hiç sanmıyorum. (Bir süre aşağıya bakar.) Bu zamanla- zamanın akıp gitmesiyle oluşuyor.
- TOBY : Evet.
- ESME : Daha derinlere iniyorsun .
- TOBY : Tamamiyle.
- ESME : Taa yüreğinin derinliklerine inip öze dokunuyorsun. (Hafifçe omuzlarını silkeler.) İşte oraya.
- TOBY : Çok isterdim...bilemiyorum...bizim hepimizin bunu yapabileceği bir yol olsun isterdim. Sadece bunu yapmak demek istiyorum.
- ESME : Endişelenmiyorum. Söz, bir gün senin için bu da oluşacak.

su büyüklüğünde bir paket taşımaktadır.Odaya girdiği esnada,Esme kuşağı açık,sabahlığının altında iç çamaşırıyla duştan çıkmış geri dönmektedir.

- ESME : Dominic... (içgüdüsel olarak hemen sabahlığına sıkıca sarınıp kendini tutar.
- DOMINIC : Korkarım,sokakta dolanıp durdum.Hiç güvenlik türü bir şey yok galiba.
- ESME : Hayır.Belki , bir içki için dışarı çıkmıştır.
- DOMINIC : Ah. (Değişir.) Beni görmek istemediğinin farkındayım.Bir saattir gezinip duruyorum. Sadece cesaretimi toplamaya çalışıyordum.Sana bir armağan getirdim.
- ESME : Nasıl bir armağan ?
- DOMINIC : Bunu. (Paketi kenara koyar.Selobantla ve iple bağlanmıştır.)
- ESME : Akşamki gösteri için hazırlanmam gerekiyor.(Makyaj masasına oturur ve yüzündeki kremden maskeyi çıkartmaya başlar.Sonra sahne makyajını yapmaya başlar.)
- DOMINIC : Aslında ben matineyi görmeye geldim...
- ESME : Oh sahi mi ?
- DOMINIC : Evet.

DOMINIC : Açıkçası, yazar daha çok genç.

ESME : Evet, öyle.

DOMINIC : Bu saçma bir şekilde gösterişli anlamına geliyor. Fakat ayrıca bir açıdan da oldukça hoşuma gitti. Oyunun gençliğini, taze soluğunu sevdim.

ESME : Aynı şekilde ben de.

DOMINIC : Senin şu yıldızlarla konuştuğun sahne .

Esme ona kısa ama çabuk bir bakış atar.

~~Bir bakıma olağanüstü bir olay oldu. Sanki hiç bir yere ait olmadan ortaya çıkıvermiş gibi. Tiyatronun büyüğü gerçekten bu mu ? Tuhaf , sanat dolu bir akşam...~~

ESME : Evet.

DOMINIC : Hiç kimse bunu önceden kestiremez ve yine de içeri girmek için mücadele ederler. (Bir an ona gülümser.) Bunu nasıl yorumlarasın ?

ESME : Neyi ? Bunu mu ?

DOMINIC : Bu özel oyunun başarısını.

ESME : Peki, haklısın, abartılı doğru - Ve genç. Fakat daha onu ilk

SME : Ama bunu biliyordun.

DOMINIC : Biliyordum.

SME : Bana bütün o çekleri gönderdin durdun....

DOMINIC : Evet.

SME : Korkarım, bana pek faydaları yok.

DOMINIC : Borçların geri ödenme müddeti içersindeydi farkettilim...

SME : Onları yaktım ben.

DOMINIC : Tahmin etmiştim. (Tekrar değişir, huzursuz) Tabii, banka işlemiden geçmediklerini söyledi.

SME : Geçemezlerdi.

DOMINIC : Hayır.

SME : Cefa komitesi bana izin veriyor. Sadece bunlar için izin veriyorlar. Geri kalanı alıyorlar? Bu nedenle bana bir beş poundluk kaydırıp geçirmeye kalkarsan, yasalara aykırı olarak

Bana her ne verirsen Lloyd's'a geri dönüyor. (Sahne makyajını yapar.) Evi sattım, sahip olduğum bütün mülkleri, mobilyalarımı mektuplarımı, el yazmalarımı , sahip olduklarımın hemen hemen hepsini birden sattım. Kazandığım her ücreti de alıyorlar.

Sonuçta gene iki milyon pound daha borçluyum. Bu nedenle, öyle

ne de böyle borç çeklerimin pek bir faydası yok.

Bu sözler öylesine buz gibi soğuk bir havada çarpar ki Dominic saldırıya geçmeye hazırlanır.

DOMINIC : Bak, Esme, beni suçladığını biliyorum.

ESME : Seni suçlamak mı, öyle mi düşünüyorsun ?

DOMINIC : Olan biten her şeyin bir bakıma benim hatam olduğunu sanıyorsun. Bunu biliyorum. Yeni evliliğimden de nefret ettiğini biliyorum. Kendimi senin durumunda düşünüyorum, bunu gayet iyi anlıyorum.

ESME : Bunları düşünmüyorum bile, Dominic. Sana söz veriyorum. Seni hiç aklıma getirmemik konusunda elimden gelenin en iyisini yapacağım. (Beklenti içinde hafifçe gülümser.) Bir tek senin o posterlerini gördüğüm zamanın haricinde...

DOMINIC : Ah evet...

ESME : Ne zaman metroya binsem. Senin yönettiğin o film. Herkes o filmin her çeşit ödülü kazandığını söylüyor.

DOMINIC : Bazılarını.

ESME : O halde görülüyor ki hayatta yapmak istediğini en sonunda gerçekleştirdin.

Dominic ona ulaşmak konusunda şimdi oldukça ümitsiz görünür.

DOMINIC : Bak, esas önemli nokta şu , gerçekten çabalıyorum. Gerçekten

ESME : Benim yaşamım mı ?

DOMINIC : Evet ! Tamamen içine kapandığını söylüyorlar. Evelyn öldüğünden beri, artık hiç kimseyi görmediğini söylüyorlar. Dışarı çıkmayı bile reddediyormuşsun.

ESME : Eee?

Dominic daha zorlayıcı olmaya başlar.

DOMINIC : Pekâlâ, benim aldırmadığımı sanıyorsun, duyarsız olduğumu, önemsemediğimi düşünüyorsun, fakat her nasılsa, senin ısrırap içinde olduğun düşüncesi Çocuklar diyor ki artık çaba göstermeyi bile bırakmışsın sanki.

ESME : Oh, sahi mi ? Onlar mı bunu söylediler ? Uzaktan böyle mi görünüyor ?

Fakat Dominic ısrarla direnir, bu kadar kolayca baştan savılmak istemez

DOMINIC : Evliliğini iptal ettiğini söylüyorlar.

ESME : Evet.

DOMINIC : Frank' le mi evleniyordun ?

Esme ona bir bakış atar.

görmeye geldim sanıyorsun ?

SME : Dürüst olmak gerekirse, hiç bir fikrim yok.

DOMINIC : Geldim çünkü herkes endişeleniyordu. Senin zorlukların üstesinden geldiğini görmek istedim.

ESME : Pekâlâ, şimdi beni gördün, o halde her şey tamam. (Bir an bekler, sonra hazırlanmaya devam eder.) Ne, benim sağlığımla mı ilgileniyorsun ? Neden ? İsteddiğini elde ettin. Kocaman bir ailen var. Çocukların bana muhteşem bir eşin olduğunu söylüyor. Benim neler hissettiğim niçin dert olsun ki ? Dominic, gerçekten bir önemim var mı benim ? Şu dar geçitteki köpekten daha fazla bir değerim var mı ? ya da uzaklaşmakta olan bir trenin sesinden. Hepsi bu işte.

DOMINIC : Sacmalık bu sadece.

ESME : Oh, öyle mi ? Olabilecek en son şey, seni rahat uykundan alıkoyabilirdi. Şu an yaşamakta olduğun bir başka yönden mükemmel hayatın içersinde küçük bir rahatsızlık kaynağı.

(Ayağa kalkıp direkt onun gözlerinin içine bakar, bir anda ona karşı hissettiği bütün düşmanca duygular açığa dökülür.)

... siddet karşısında dehsete düştüm. Bazı açılarda

bütün o "güm" ler, "pat"lar, " öldürün şu küçük herifi" ya da
" o kahrolası aptal kafasını uçurun " bağrıışmaları ! Nedir bu?
Hepinizin şu an ihtiyaç duyduğu şey nedir? Neler oluyor ?
Canınız mı sıkılıyor sadece ?

Dominic yanıt vermeden ona sadece bakar.

Yoksa gerçek yaşam deneyimiyle uğraşmaya tenezzül bile etmiyor
musunuz ? Gerçekten , gerçek yaşamın içinde olan bitenlere
tenezzül etmiyor musunuz ? Derin acı gibialdatma gibi..
aşk ve mutsuzluk gibi.... kayıp giden yaşamlar gibi.....
sevdiğimiz insanların kaybı gibi... .. (Esme'nin gözleri
yaşlarla dolmuştur. Ruhu altüst olmuş, tamamen kontrolden
çıkmış gibidir.)

DOMINIC : Esme....

ESME : Hayır...

Dominic aynı duyguyu paylaşmanın ve anlamının getirdiği içgüdüsel bir
jestle ona doğru hareket eder, fakat Esme onu engellemek için ellerini
kaldırır.

Kayıplar. Evet, bırakalım da bu senin konun olsun.Silâhlar
ve patlamalarla dolu şu çocukça oyunlar değil,,,bu saçmalık-

bir gün.

Esme geri döner. Yırtık pırtık ,hırpani bir pantolon giymiştir ve bluzunu ilikleemektedir. Bir çift ayakkabı taşır.Oturup ayakkabıları giymeye başlar.

Sonuçta, gerçek şu , - bunun hoşuna gitmesini beklemiyorum - fakat Amy ve ben iyi anlaşıyorduk. Hayır, gerçekten.İyiydik. Elle tutulur , gerçek bir anlayışa ulaşmıştık. Tabii ki..... değildi.... öyle değildi....., artık bir evlilik gibi değildi. Ama biz bir tür gerçek aşkı yaşamayı başarmıştık.

Esme şimdi sessiz ve gergindir.

Herkesin bildiği gibi, birbirimizden koptuktan sonra. Daha kolaydır, diyebilirsiniz. Fakat, bilemiyorum.Galiba üç ay sürdü. Belki de dört. Hayatımızın hiç bir döneminde olmadığı kadar birbirimize çok yakındık. Bu nedenle şimdi.....belki bu sana çılgınca görünebilirfakat her nasılsa hikâyemiz henüz bitmemiş gibiydi. Beni anlıyor musun ?

ESME : Elbette.

DOMINIC : Şimdi çaba göstermeli ve sana yardım etmeliyim, öyle hissediy-

- ESME : Niçin ?
- DOMINIC : Onunla konuşmam gerekiyordu.
- ESME : Böylece sana bunun senin hatan olmadığını söyleyebilirdim, öyle mi ?
- DOMINIC : Hayır !
- ESME : Bana onu aldatmadığını söyle, söyleyebilir misin ? Buna onun aldırmadığını söyleyebilir misin ? İstediğim bu mu ?
- DOMINIC : Hayır, tabii, onu aldattım.
- ESME : Peki, o halde .
- DOMINIC : Esas önemli noktanın bu olduğunu sanmıyorum.
- ESME : Değil mi ? (Onun devam etmesini bekler.)
- DOMINIC : Pekâlâ, tamam, senin, bunun sadece bir bölüm olduğunu söylemen istiyorum. Ve şimdi bu bölüm sona erdi.

Esme oturur, hiç bir şey söylemez.

Sadece bu ... cenazeden beri hep aklımda... tuhaf bir duygu, bir tür içgüdü, ısdıraptan daha derin bir şey. Bu, aslında, Amy ne isterdi sorusuyla çok yakından ilgili.

Esme en az onun kadar ısdırap içinde yere bakar.

bildiğimi söylüyorsun. Fakat Amy iyi bir insan olduğu için, saygın biri olduğu için, her nedense, sen ısırap çekmemelisin öyle mi ? Seni affetmem gerekiyor , çünkü Amy senden çok daha tatlı bir insandı, öyle mi ?

Dominic cevap vermez.

Bazı insanlar hızla yükselirler. Pekâlâ, öyle , değil mi ? Onlar başkalarının yokolması pahasına yükseliyorlar. Onlar için yükselmek, başkalarının kaybedip düşmesi demektir. Buna tahammül etmek zorundayız. Fakat , lûtfen , bizden , bir de sizleri sevmemizi beklemeyin.

DOMINIC

: Anlamıyorsun. Çok daha basit bir şey söylüyorum. Aynı zamanda senin iyiliğin için olan bir şey. Öyle bir şey ki her ikimizi de affedileceğini ifade ediyor. (Yere bakar.) Çünkü şu an benden nefret ediyor olman, sadece kendi hayatını boşa harcamak demek.

Esme gerçekten bunu düşünüyor muş gibi bir an ona bakar.

ESME

: İşte benim hayatım bu tiyatroda var. Benim hayatım perde açıldığı zaman başlıyor. Benim bütün hayatım, işim. Başka

Toby cappucino'yu yüzeyin üzerine bırakır. Esme sahne için giyinmesini tamamlar.

ESME : Dominic'le tanışıyor musunuz ?

TOBY : Siz Dominic Tyghe misiniz ?

DOMINIC : Şey, evet.

TOBY : Buna inanamıyorum. Vav ! Bu kesinlikle inanılmaz. Yeni yaptığınız o filmi gördüm.

DOMINIC : Oh evet.

TOBY : Adamın kafatasının patladığı o sahne! O akan kanın ve kemikleri çekimi , , , , (Sanki kendi vurulmuş gibi mimik yapar ve kafasını arka tarafının patlayışının etkisini gösterir.) Kesinlikle enfes olduğunu düşündüm.

DOMINIC : Oh, peki, çok teşekkürler.

> Süratli, garajda bir tane daha
altını beşer. Kızla parka gidecekti
bununla birlikte, Garajda beşer
farklı.

Esme Dominic'e dikkatle bakar fakat Toby cappucino'sunu içiyordur, farketmez.

TOBY : Esme'nin eski bir arkadaşı mısınız ?

DOMINIC : Onun kızıyla evliydim.

TOBY : Ah, evet.

TOBY : Evet. Tabii, biz de hepimiz Esme 'yi çok seviyoruz burada.

Esme bu ilgiden hoşlanmaz. Kendini sahneye hazırlamakla meşgul olur.

Bak, biliyorsun, sadece üç dakikamız var.

ESME : Ne ? Sana inanmıyorum.

TOBY : Bu doğru.

ESME : Anonsu duymadım. Kaçırmış olmalıyım.

TOBY : Afedersin.

Toby kapıdan süzülüp çıkar.

ESME : Dominic, şimdi gitmen gerekiyor.

DOMINIC : Sana söylemekte olduğum hakkında biraz düşünecek misin ?

ESME : Çalışacağım. Evet. Eğer yapabilirsem.

Dominic sabırla bekler. Esme kahvesine doğru gider ve bir yudum alır.

O günü çok net hatırlıyorum. İçeri girdiğim o gün. Bisikleti tamir ediyordun.

DOMINIC : Evet.

ESME : Benim tepkim neydi ? Sadece bir yabancının varlığından korkmak mı ?

DOMINIC : Bunu ancak sen bilirsin. Öyle miydi gerçekten ?

ESME : Sadece tesadüftü. Bernard'la karşılaşmam bir tesadüftü. Ben rasgele yaşayan biriydim. Daha henüz ondokuz yaşındaydım. Angora kazaklar ve mini etekler içinde biri. Ama bu adama rastladım. Ondan sonra , her şey değişmiş göründü. Eğer onunla karşılaşmamış olsaydım, ne olurdu ? Bu pırıl pırıl bir şanstı. (Düşüncelerinin içinde kaybolup gider.) Bernard'la yaşam pek o kadar görkemli değildi. Hiç de öyle her an, birbirimizin kolları arasında bir yaşam değildi. Sadece sakin ve huzurluydu biz her şeye gülerdik. Hepsi bu. Çılgınca denebilecek hiç bir şey yok. Fakat her zaman onunla birlikteyken, kendimi bir bütün gibi hissettim.

Sahnenin dışından "Baştakiler, lûtfen" diye bir anons duyulur. Dominic bir iki adım geri gider, paketi işaret eder.

DOMINIC : Unutma, armağanı aç (Kapıda durur.) Esme ,beni arayacağına dair söz verecek misin ?

ESME : Ah, eğer yapabilseydim, o halde niçin gerçekleşemesin ?

Dominic dışarı çıkar. Esme yalnızdır. Tannoy marka mikrofonu yaklaşıp ve beklemekte olan seyircilerin sesleri duyulur. Aynanın önünde kostümünü düzeltir. Bir an kendine bakar, sonra merakla , onun bıraktığı paketi alır bir saklamıştı. Bir hıçak çıkartır. İdi keser. Kağıdı geri iter.

Kutuyu toplayıp kaldırır ve ani bir jestle , rafın altındaki dolaba fırlatıp atar. Sonra sert bir hareketle kapısını kapatır. Bir kez daha kendine çeki düzen verir ve Toby ile odayı terkederler ve ikisi de sahneye doğru birlikte yürürler. Soyunma odası gözden kaybolur. Onlar sahneye çıktıkları zaman, Esme aşağı doğru eğilir, hafifçe öne, ve Toby, sessizce Esme'den hiç bir hatırlatma işareti almadan bir sürahi suyu Esme'nin başından aşağıya döker. Saçlarını ve bedeninin üst tarafını sırlı sıkılam bırakır. Esme ona gülümser.

Teşekkür ederim.

Toby tişörtünü çıkartmaya başlar.

TOBY : Oh, bu arada , yönetmen gelmiyormuş.

ESME : Oh, sahi mi ?

TOBY : Hayır, fikrini değiştirdi. Yepyeni süper bir müzikalin peşinde
Bu nedenle gelmiyor.

Pantolonunu çıkartmıştır. Bedeninin ortasında ancak örtünerek, küçücük bir kumaş parçasıyla durur, Kral Lear'daki Zavallı Tom gibi acınacak bir halde görünür. Esme sürahideki geri kalan suyu onun üzerine alabora eder Toby titreyerek ürperir. Sahne amirine sürahiyi uzatır. Sonra her ikisi de birlikte bir an dururlar, Toby soğuktan ürperip morarmış : Esme daha şimdiden önündeki işe tamamiyle konsantre olup yoğunlaşmış dururlar. Bu sessizlik anında her ikisi de garip bir şekilde saf bir saydamlık içinde görünürler.